

ในชีวิตการเป็นครูสอนเด็กอนุบาลของนลิน ไม่มีวันไหนเลยที่จะปวดหัวเท่าวันนี้ วันที่มีเด็กชายตัวน้อยที่เพิ่งเข้ามาเป็นสมาชิกใหม่ในห้องซึ่งเธอเป็นครูประจำชั้น ทำให้ครูสาวถึงขั้นเพ็ญจิต เพราะในขณะที่เด็กคนอื่นๆ ในชั้นต่างนอนกลางวันกันตามปกติ แต่เด็กชายเองสากลับเดินตามเธอตัวยุ!

“ครูลินครับ...ครูลินครับ”

เอาอีกแล้ว เรียกเป็นครั้งที่ร้อยได้แล้วละมั้งวันนี้ องศาเป็นเด็กหน้าตาน่ารักน่าชัง รูปร่างจ้ำม่ำ ผิวขาวจั๊ต แก้มป่องสีแดงระเรื่อ บ่งบอกว่าเป็นลูกผู้ดีมีชาติตระกูล แหงละ ก็ผู้อำนวยการฝากฝังเธอมาเสียดิบตีว่าเป็นหลานชายของเพื่อนรุ่นพี่ เลยต้องดูแลประคบประหม่อมกันหน่อย ขนาดไม่ยอมไปนอนรวมกับเพื่อนๆ เธอยังไม่กล้าดูเลย แล้วไง ก็ต้องยอมให้เด็กน้อยเดินตามตัวยุๆ อยู่อย่างนี้แหละ

พอด!

“องศา!” คุณครูสาวดูเสียงเข้ม พร้อมกับยกมือขึ้นมาถูแก้มตัวเองที่โดนขโมยหอมพอดใหญ่ ทำให้องศามีสีหน้าผวาเล็กน้อย ก่อนจะทำปากยื่นใส่

“องศาแค่หอมนิดเดียวเอง ทำไมครูลินต้องดุองศาด้วย!”

“นิดเดียวอะไรงั้นคะ นี่มันครั้งที่สิบแล้วมั้งองศา หนูจะทำแบบนี้กับครูไม่ได้นะ รู้ไหมคะ”

“ก็ครูลินหอมเหมือนแม่”

“อะ...ว่าไงนะคะ!” หัวใจครูสาวอ่อนโยบ นึกถึงเรื่องราวที่เด็กชายองศาต้องย้ายมาเรียนที่โรงเรียนแห่งนี้กลางเทอมด้วยความรู้สึกที่หดหู่อย่างบอกไม่ถูก แม่ของเด็กชายจากไปก่อนวัยอันควรด้วยอุบัติเหตุ แต่ที่นี่ไม่ใช่การกำพร้าครั้งแรกของเขา นลินรู้ว่าตัวเองศากำพร้าพ่อมาก่อนพอ...ผู้ทิ้งเขาไปตั้งแต่เขาอยู่ในท้องของแม่

“แม่ให้องศาหอมตลอดๆ ไม่ดูเหมือนครูลินด้วย แต่ตอนนี้แม่ไปอยู่ที่สวรรค์ ไม่ยอมกลับมาเสียที ถ้าแม่กลับมาเมื่อไหร่ องศาก็จะไม่ง้อครูลินหรอก ໄ໊...”

เด็กน้อยทำหน้าบึ้งพร้อมกับกอดอกทำท่าฮึดฮัด ทว่าเสียงเล็กๆ ที่สั่นเครือนั้น นลินรับรู้ถึงความอ้างว้างของเขาได้อย่างลึกซึ้ง ทำไมเธอจะไม่รู้ว่าความอ้างว้างมันทรมาณแค่ไหน เพราะตั้งแต่ลืมตาดูโลก นลินก็ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าใครคือพ่อแม่ของเธอ เด็กที่เติบโตมาในสถานรับเลี้ยงเด็กกำพร้า ดีแค่ไหนที่ได้รับการศึกษา บวกกับความมูมานะ เรียนไปทำงานไปจนจบปริญญาตรีแล้วมาเป็นครูสอนเด็กอนุบาลอยู่ที่นี้ เธออาจจะไม่ได้ตัวหอมเหมือนแม่ขององศาหรอก แต่คนที่มิอะไรเหมือนกันมันก็จะสื่อความรู้สึกถึงกันได้

“เอาละองศา ครูอนุญาตให้กอดครูได้ และให้หอมได้อีกหนึ่งครั้ง หลังจากนั้นองศาต้องไปนอนเหมือนเพื่อนๆ เข้าใจไหมคะ”

“คร้าบ” เขารับคำเสรีก็ยิ้มแป้น โผเข้ากอดคุณครูสาว เขียงปลายเท้าพร้อมทั้งแขนหน้าขึ้นหอมแก้มคุณครูประจำชั้นที่โน้มใบหน้าลงมาหาพอดใหญ่ ก่อนจะยอมเดินไปนอนบนเบาะนอนที่เตรียมไว้ และหลับไปแต่โดยดี

หลังเลิกเรียน ผู้ปกครองต่างทยอยมารับบุตรหลานของ
ตัวเองกลับบ้านไป เหลือก็แต่่นลินกับเด็กชายของศาที่ยังนั่งแกว่กันอยู่
ที่สนามเด็กเล่น

“องศา คุณลุงได้บอกใหม่คะว่าจะมารับศาที่โมง” คุณครู
ประจำชั้นถามหลังจากมองนาฬิกาข้อมือแล้วพบว่าเลยเวลาเลิกเรียน
มาเกือบสามชั่วโมงแล้ว แต่ผู้ปกครองของเด็กชายของสาก็ยังไม่มีที่ทำ
ว่าจะมารับเขากลับไปเสียที

“ไม่รู้ครับ องศาไม่รู้ว่่าโมงคืออะไร”

“ตอบง่ายดีแฮะ” ครูสาวทั้งขำทั้งหงุดหงิด แต่จะทำได้ เด็ก
อนุบาลก็ตอบได้แค่นี้แหละ คนที่จะตอบคำถามได้ดีที่สุดควรจะเป็น
ผู้ปกครองของเด็กน้อยมากกว่า คุณเออาเถะ นี่ก็ค้ำมิดแล้วยังไม่มารับ
หลานกลับบ้านไปเสียที แต่เท่าที่ดู เด็กน้อยเองก็ไม่ได้ทุกชีวิตอะไร
เพราะยังคงวิ่งไปเล่นสไลเดอร์นับสิบบรอบอยู่อย่างสนุกสนาน จนเม็ด
ทรายกระเด็นเลอะเทอะไปหมดทั้งตัว หัวเราะเอิ๊กอ๊ากโดยที่ไม่รู้เลยว่า
คุณครูประจำชั้นนั้นหงุดหงิดแค่ไหน

“องศาไม่อยากรกลับบ้านเลย องศาอยากอยู่กับครูลินนี่ ลุงถาม
ดูดู”

เมื่อนลินได้ยินที่องศาพูด ภาพคนแก่จู้จี้ขี้บ่นก็ลอยมาแต่ไกล
เธอไม่เคยเจอคุณลุงขององศามาก่อน เพราะเมื่อเข้าต่อนที่เธอไปรับ
ตัวเด็กน้อยมาจากห้องผู้อำนวยการ คุณลุงของลูกศิษย์ก็ต้องรีบไป
ทำงานแล้ว ปล่อยให้เด็กชายวัยห้าขวบนั่งดูทีวีไปอยู่อย่างอ้ำว้าง
เมื่อเข้าก็เอามาทิ้งไว้แล้ว ตอนเย็นยังจะมารับซ้ำอีก คุณลุงของลูกศิษย์
เธอคงจะเป็นตาแก่ขี้ลืมสินะ ถึงได้ลืมไปว่าต่อนนี้มันก็โมงก็ยามกัน
แล้ว

“คุณลุงขององศาชอบดูองศาเหรหอะ” ครูสาวชวนลูกศิษย์คุย
เพื่อฆ่าเวลา

“เปล่าครับ แต่ว่าลูกลูกมากลัว ลูกถามตัวใหญ่” เด็กน้อยบอก
นลินจินตนาการไปเองว่าลูกถามขององศาคงจะเป็นคนแก่ที่
อ้วนลงพุง แถมยังหน้าดู หรือไม่ก็หน้าเขียวจนเด็กกลัว

“แล้วอย่างนี้องศาจะกล้าบอกคุณลุงไหมคะเนี่ย ว่าพุงนี้ให้มา
รับองศาเร็วๆ หน่อย อย่าปล่อยให้รอนานๆ แบบนี้ ถ้าไม่กล้าบอกเดียว
ครูลินจะบอกให้เองค่ะ”

เมื่อได้ยินอย่างนั้น เด็กน้อยก็ทำหน้าจ๋อย แม้เขาจะก้มหน้าลง
แล้ว แต่นลินยังเห็นริมฝีปากบนที่ยื่นขึ้นมาแทบจะแตะจมูก บ่งบอก
ให้รู้ว่ากำลังน้อยใจ

“เป็นอะไรไปคะองศา”

“องศาอยากอยู่กับครูลิน”

“อยู่กับครูไม่ได้ค่ะ องศาอยู่กับคุณลุง ก็ต้องกลับบ้านไปกับ
คุณลุงนะคะ อีกไม่นานคุณลุงก็คงจะมารับแล้วละค่ะ”

นลินพูดกับลูกศิษย์ยังไม่ทันขาดคำ รถสปอร์ตสุดหรูสีดำสนิทก็
แล่นมาจอดถึงข้างสนามเด็กเล่น นลินไม่คิดว่าจะจะเป็นรถของคนที่เขา
กำลังเฝ้ารอ คนแก่คราวลุงไม่น่าจะขับรถสปอร์ตรุ่นใหม่ล่าสุด แถมยัง
มีชุดแต่งครบชุดขนาดนี้

“ลูกลุง!”

เด็กน้อยเอ่ยชื่อผู้ที่เปิดประตูลงจากรถด้วยน้ำเสียงตกอกตกใจ
เขาสไลด์ตัวลงจากสไลเดอร์ที่เล่นอยู่ รีบปิดฝืนและเศษทรายออกจาก
เสื้อผ้า แล้วหยิบกระเป๋านักเรียนที่ฝากครูประจำชั้นถือมาสะพายหลัง
เอาไว้

“นะ...นั่นนะเหรอคุณลุงขององศา”

คุณครูประจำชั้นเองก็ตกใจไม่แพ้กัน เนื่องจากภาพคุณลุงที่เธอ
จินตนาการกับคุณลุงตัวจริงนั้นต่างกันอย่างลิบลิบ คุณลุงของลูกศิษย์
ที่ยืนอยู่ตรงหน้ายังหนุ่มพ้อ แถมยังหล่อเพียว ผิวขาวออร่า เสื้อผ้า

หน้า ผมหรือก็เนียบเสียจนไม่อยากจะทำอะไรสักอย่างเลยแล้ว
เสื้อเชิ้ตสีขาวพับแขนเสื้อขึ้นมาถึงข้อศอก กระดุมตรงปกเสื้อก็คลาย
ออกเนื่องจากไม่มีเนกไทผูกไว้ แต่ถึงอย่างไร ชายเสื้อก็ยังคงอยู่ใน
กางเกงจนเห็นช่วงเอวสอบตึงเปรี๊ยะไรโซ่ไขมันส่วนเกิน แถมยังเดินเหิน
แผ่นหลังตรงแนวราวกับอยู่บนรันเวย์ตลอดเวลา

“ขอโทษนะครับที่มารับช้า พอดีผมติดประชุมสำคัญจนยืดเยื้อ
ไปหน่อย”

“นี่คุณลุงของน้ององศาขอโทษฉัน หรือขอโทษน้ององศาคะ”

“ครับ?”

เขาตัวดีทางเสียงขึ้นสูง พร้อมกับเอียงหน้ามองคนถาม ดวงตา
คมปลาบหรือมองผู้หญิงที่ดูก็รู้ว่าอายุน้อยกว่าเขาหลายปี ทำเอาคนถูก
มองขาไปทั้งร่าง ถึงว่าสิ องศาถึงได้พูดว่าคุณลุงของเขาดีดู เพราะแค่
มองยังขนาดนี้ ถ้าดูจริงๆ จะขนาดไหน ดูเอาเถอะ เด็กซื่ออ่อนอย่าง
องศาเวลาอยู่ต่อหน้าลุงนี่หงอจนไม่ยอมพูดไม่ยอมจาอะไรเลย ได้แต่
ยืนนิ่งๆ พร้อมกับหันมามองคุณครูของเขาตาละห้อย

“ฉันหมายถึง ถ้าคุณลุงของน้ององศาจะมารับแก่ข้า ก็น่าจะ
โทร. มาบอกกันบ้าง ไม่ใช่ให้รอไปเรื่อยๆ แบบนี้ ผอ. ได้ให้เบอร์โทร.
ของฉันไว้รีเปลาละคะ”

“เปลา” ถามคำตอบคำ ดูเย็นชาขึ้นไปอีก

“อ้อ งั้นนี่คะ เบอร์โทร. ของฉัน”

นลินยืนกระดากแผ่นเหล็กที่พิมพ์ชื่อและเบอร์โทร. แบบง่ายๆ ให้
ชายหนุ่ม เธอแอบมองใบหน้าเรียวได้รูปที่ประดับด้วยขนคิ้วหนาเข้ม
ซบดวงตาวาววรีให้ยิ่งคมกริบ ริมฝีปากหยักแฉกเข้าหากันครู่หนึ่ง ก่อน
จะคลายออกเมื่อเขาขยับปากพูดอีกครั้ง

“ขอบคุณครับ”

ชายหนุ่มยื่นมือมารับ นลินจึงได้เห็นว่าผู้ชายคนนี้มีสมบุรณ์แบบ

ไปทุกกระเบียดนิ้วจริงๆ นิ้วของเขาเรียวยาว เล็บตัดสั้นปลายมนสวย แบบว่าดูดีขยับปลายเล็บเลยก็ว่าได้ เขาไม่พูดอะไรกับนลินอีก หญิงสาวสังเกตเห็นว่าชายหนุ่มไม่ได้มองชื่อและเบอร์โทรศัพท์ที่เธอส่งให้ด้วยซ้ำ เขาเพียงแค่นั่งนิ่งไว้เฝ้ากระเป๋าสีเสื้อตรงหน้าอกแล้วหันไปย่อตัวลงอุ้มหลานชายที่ตอนนี้ตัวแข็งที่อราวกับอุ้มหุ่นปั้น

“สวัสดิ์ครับคุณครูก่อนครับองศา” ถึงแม้จะดูเฉยเมยเย็นชาไปบ้าง แต่อย่างน้อยก็สอนให้หลานไปลามาไหว

เด็กน้อยกระพุ่มมือไหว้ตามคำสั่ง แต่แทนที่ไหว้เสร็จแล้วจะบอกรองศากลับยื่นมือไปข้างหน้าแล้วโน้มตัวเข้าหานลิน จนผู้เป็นลุงถลาตามน้ำหนักตัวของหลานชายที่โถมไปทางคุณครูสาว

พอด!

ไม่ว่าองศาติดอะไรเธอนักหนา ก่อนกลับบ้านยังต้องหอมกันอีกพอด ช่างไม่รู้เสียเลยว่าทำไมแบบนี้เป็นการดึงให้คุณลุงของเขาเข้ามา ยืนห่างจากเธอแค่นี้ นลินรู้สึกว่าเขาตัวสูงมากจริงๆ เพราะส่วนสูงของครูสาวซึ่งไม่ใช่ผู้หญิงตัวเตี้ยเท่าไรนักยังสูงแค่ระดับไหล่ของเขา แก้มของนลินแดงระเรื่อ ไม่ใช่เพราะเขินที่ถูกเด็กหอม แต่รู้สึกประหม่าเมื่อดวงตาแข็งกร้าวเปลี่ยนเป็นไหวระริกอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะกลับไปคมกล้าตามเดิม

“องศา! ทำแบบนี้กับคุณครูไม่ได้นะครับลูก” เสียงทุ้มนั้นนุ่มนวลเกินกว่าจะเป็นเสียงดุ แต่ก็เพียงพอที่จะทำให้เด็กชายตัวแข็งที่อขึ้นมาได้อีกครั้ง

“อย่าดูแกลเลยคะ วันนี้ก็โดนหอมมาทั้งวัน เริ่มชินแล้วละคะ” หญิงสาวพูดพร้อมกับยกมือขึ้นมาลูบแก้มข้างที่โดนขโมยหอมซ้ำๆ

ชายหนุ่มมองครูสาวอย่างพิจารณามากขึ้น มองจนคนถูกมองเริ่มทำหน้าที่ไม่ถูก

“คุณครู ชื่อว่าอะไรครับ”

“ฉันเพิ่งให้ชื่อกับเบอร์โทร. คุณไปเมื่อไหร่ ไม่ได้อ่านหรือคะ” พุด
แล้วก็ชี้ไปที่กระเป๋าดรอกเสื้อของอีกฝ่าย

ชายหนุ่มล้วงมือข้างที่ยังวางหยิบกระดาษใบน้อยขึ้นมาอ่าน

“นลิน” เขาอ่านชื่อครุสาว พร้อมกับจับจ้องเธอด้วยสีหน้าใช้
ความคิด

“ขอบคุณนะครับที่ช่วยดูองศาให้”

“ไม่เป็นไรค่ะ มันเป็นหน้าที่ของครูประจำชั้นที่ต้องรอส่งนักเรียน
กลับบ้านให้ครบทุกคนอยู่แล้ว แต่ทางที่ดี วันหลังคุณลุงของน้ององศา
ควรจะต้องเวลาหน่อยนะคะ หรือไม่ก็โทร. มาบอกกันก่อน”

“ครับ คุณครู” ชายหนุ่มตอบรับเสียงเรียบ แต่ริมฝีปากเขา
กระตุกยิ้มเล็กน้อย พาให้ใบหน้าหล่อเข้มของเขากระจำงตาขึ้นมาทันที
ทันใด

จากที่ได้พูดคุยกันไม่กี่คำ ครุสาวไม่ได้รู้สึกว่าคุณลุงของลูกศิษย์
ตัวน้อยของเธอจะ ‘ดีดู’ อย่างที่องศาบอก ออกจะใจดีและเอ็นดูหลาน
ชายมากเสียด้วยซ้ำ แต่คงเป็นเพราะสีหน้าที่ค่อนข้างเคร่งขมึนของเขา
กระมังที่ทำให้เด็กน้อยกลัวจนไม่กล้าที่จะอยู่ใกล้ แล้วไหนจะทำทาง
อุ้มเด็กแบบเก้ๆ กังๆ นั่นอีกที่ครูสอนเด็กอนุบาลอย่างเธอพอจะดูออก
ว่าผู้ชายคนนั้นคงจะไม่เคยเลี้ยงเด็กมาก่อน

ทั้งสามเดินออกจากสนามเด็กเล่นพร้อมกัน เด็กน้อยที่อยู่ใน
อ้อมแขนของคุณลุงยังมองมาที่ครูประจำชั้นของเขาตาละห้อย ทำให้
ชายหนุ่มหันกลับมามองครุสาวเป็นระยะๆ นลินยื่นรอให้คุณลุงของ
ลูกศิษย์วางองศาไว้บนคาร์ซีต จากนั้นเขาก็ลดกระຈกลง บอกหลาน
ชายให้โบกมือบ้ายบายคุณครู ก่อนจะเคลียร์รถจากไป

สองลุงหลานขับรถออกนอกรั้วโรงเรียนไปแล้ว นลินจึงเดินไปที่
ป้ายรถเมล์หน้าโรงเรียนเพื่อเดินทางกลับบ้านพักของตัวเองบ้าง การ
รอรถโดยสารประจำทางในตอนค่ำออกจะวังเวงไปสักหน่อยเมื่อเทียบ

กับตอนโรงเรียนเลิกใหม่ๆ แม้จะเป็นที่ประจำที่นลินจะต้องมานั่งรอรถเมล์อยู่ทุกวัน แต่ก็อดหวาดระแวงไม่ได้ เนื่องจากรอบกายของเธอขณะนี้เริ่มมีดสลับ

หญิงสาวมองนาฬิกาที่ข้อมือแล้วถอนใจออกมาด้วยความเบาใจเพราะยังทันรถเที่ยวสุดท้าย ไม่อย่างนั้นก็คงต้องขึ้นแท็กซี่ซึ่งค่าโดยสารแพงกว่าค่ารถประจำทางมาก นลินเป็นผู้หญิงตัวคนเดียว ไม่มีญาติคนไหนให้พึ่งพา เพราะแม่แต่พ่อกับแม่ของเธอ นลินก็ยังไม่รู้เลยว่าเป็นใครอยู่ที่ไหน ครูสาวเป็นเด็กกำพร้าที่เติบโตมาพร้อมกับชีวิตที่ต้องดิ้นรนจนแทบจะทุกลมหายใจ ตั้งแต่จำความได้ บ้านหลังแรกของนลินคือสถานรับเลี้ยงเด็กกำพร้า ส่วนบ้านหลังที่สองก็คือบ้านเช่าหลังน้อยที่เธอกำลังจะขึ้นรถเมล์กลับไป

แสงไฟจากรถสองเจดจ้ำออยู่ไม่ไกลจากเก้าอี้รถโดยสารมากนัก ทว่านั่นไม่ใช่แสงไฟจากรถประจำทางที่หญิงสาวรอ เป็นรถสปอร์ตสุดหรูคันสีดำสนิทที่เพิ่งแล่นออกจากโรงเรียนไป

“ครูลินคร้าบ...ครูลิน”

กระจกรถข้างหนึ่งถูกลดลง เสียงเด็กน้อยดังออกมาจากรถคันนั้น ทว่าต้นเสียงไม่ได้ลงจากรถเพราะถูกจับให้นั่งล็อกตัวอยู่บนคาร์ซีตจะมีก็แต่ประตูด้านคนขับที่ถูกเปิดออก พร้อมกับชายหนุ่มร่างสูงซึ่งเป็นคุณลุงของลูกศิษย์ที่ลงจากรถแล้วเดินมาหาเธอ

“ขึ้นรถสิครับ บ้านอยู่ไหน เดี่ยวผมไปส่ง”

“คะ?” นลินหันซ้ายหันขวาเพื่อให้แน่ใจว่าคุณลุงของลูกศิษย์คุยกับเธอ เมื่อแน่ใจว่าใช่เพราะบริเวณนั้นมีเธอหนึ่งอยู่แค่คนเดียวจึงหันไปพูดกับชายหนุ่ม

“เอ่อ...ไม่เป็นไรค่ะ เดี่ยวรถเมล์ก็มาแล้ว เกรงใจค่ะ”

“เกรงใจไม่ได้ครับ นี่ก็มีดค่ะแล้ว เป็นผู้หญิง เดินทางคนเดียวแบบนี้ได้ยังไง” ภาวีนพูดด้วยน้ำเสียงเข้ม เขาเคยชินแต่กับการได้รับ

การตอบสนองต่อคำสั่ง ไม่เคยชินกับการถูกปฏิเสธแบบนี้

“เดินทางคนเดียวที่ไหนกันล่ะคะ เดี่ยวขึ้นรถเมลล์เพื่อนก็เพียบแล้ว เผลอๆ เพื่อนเยอะจนไม่มีที่นั่ง ต้องยืนไปตลอดทางด้วย”

“คุณครูนลินครับ!” น้ำเสียงนั้นเข้มขึ้นอีกระดับ ดวงตาคมมองเธอพร้อมกับที่เขานิ่งหน้า ยกมือหน้าขึ้นเสยผมอย่างคนที่เริ่มจะอารมณ์ไม่ค่อยดีเข้าให้แล้ว

ความเงิบเข้าครอบงำทั่วทั้งพื้นที่ นลินได้แต่ภาวนาให้รถเมลล์วิ่งมาเสียที เธอจะได้วิ่งหนีขึ้นรถให้รู้แล้วรู้รอดไป

“ลุ่มๆ ลอนๆ...องศาปวดจี๋” เสียงเล็กๆ ดังมาจากด้านในรถอีกครั้ง

ผู้เป็นลุงหันไปมองหลานชายที่นั่งกุมเป่ากางเกงอยู่บนคาร์ซีตแล้วหันมาองคุณครูสาวด้วยสายตากอดต้น

“บ้านคุณครูอยู่ไกลไหมครับ สงสัยต้องรบกวนคุณแล้วละ องศาไม่ชอบเข้าห้องน้ำป๊ม แกจะอันจี้จนกว่าจะถึงบ้าน”

ครูสาวมีท่าทีลังเลอยู่ครู่หนึ่ง เธอนึกอยากจะปฏิเสธ แต่พอหันไปเห็นลูกศิษย์ตัวน้อยที่กำลังกุมเป่ากางเกงอยู่ พร้อมกับทำปากเตี๋ยวเม้มเตี๋ยวจู้อย่างอึดอั้นแล้วก็สงสาร

“ไม่ไกลค่ะ ถัดจากนี้ไปสี่ป้ายรถเมลล์ก็ถึงแล้ว” ตอบแล้วก็เดินไปที่รถของชายหนุ่ม

ภาวีนเป็นคนเปิดประตูให้เธอนั่งและปิดประตูให้ ในรถสปอร์ตสี่ที่นั่งของเขาหรูหรา มีระดับสมราคาที่เป็นรถสุดหรู ตกแต่งด้วยวัสดุอย่างดีและดีไซน์ที่ล้ำสมัย ทว่าทุกอย่างดูแปลกออกไปเมื่อมีคาร์ซีตของเด็กติดตั้งอยู่ และใกล้กับคาร์ซีตมีนมกล่องแบบยกแพ็คเกจวางอยู่ ทำให้รถที่ออกแบบมาให้ดูโฉบเฉี่ยวน่าเกรงขามบนท้องถนน กลายเป็นรถของพ่อลูกอ่อนไปโดยปริยาย

2

บ้านเช่าแบบทาวน์เฮาส์ชั้นเดียวเปิดต้อนรับเด็กน้อยที่วิ่งแกมกระโดดไปเข้าห้องน้ำที่อยู่ด้านหลัง คุณลุงของเขาเดินตามเข้ามาติดๆ กวาดตามองภายในบ้านที่ขนาดยังไม่เท่าห้องโถงรับแขกภายในบ้านของเขาอย่างพิจารณา เพอร์นิเจอร์ในบ้านนี้มีอยู่น้อยชิ้น ประกอบด้วยชุดโต๊ะเก้าอี้ไม้ขนาดเล็ก ทาสีขาวสลัชมพู่หวานแหวว และชั้นวางหนังสือที่ถูกนำมาไว้ตรงมุมหนึ่งของห้องโถง ลึกเข้าไปเป็นห้องอีกห้องซึ่งภาวินเดาว่านั่นคือห้องนอนซึ่งมีอยู่เพียงห้องเดียว

“หนึ่งห้องนอน หนึ่งห้องน้ำ”

ภาวินพึมพำอย่างใช้ความคิด เขาประเมินจากข้าวของที่วางอยู่ อีกทั้งร่องเท้าที่ถอดวางเอาไว้บนชั้นรองเท้าหน้าบ้าน ก็พอจะเดาได้ว่านลินอยู่บ้านนี้เพียงคนเดียว ชายหนุ่มเดินไปนั่งบนเก้าอี้ไม้ สำนวญหนังสือที่วางอยู่บนชั้น พบว่าส่วนใหญ่เป็นหนังสือคู่มือการสอบชิงทุนไปเรียนต่อต่างประเทศ

“เสร็จแล้วครับลุงถาม”

เด็กน้อยส่งเสียงพร้อมกับการเดินนำหน้าครูสาว ฝ่ามือเล็กๆ ยังคงชุ่มไปด้วยน้ำที่นลินคงจะให้ล้างมือหลังจากจัดการเรื่องปัสสาวะของตัวเองเสร็จแล้ว

ชายหนุ่มลุกขึ้นจากเก้าอี้ไม่อย่างเตรียมพร้อมจะกลับบ้านและกวดมือเรียกให้หลานชายเดินตามมา เด็กน้อยเดินไปหาคุณลุงของตัวเอง ในขณะที่พากันเดินออกมาที่หน้าบ้าน อองศายังหันมามองครูสาวตาละห้อยเป็นระยะๆ ทำให้คุณครูอดถามด้วยความเป็นห่วงไม่ได้

“เป็นอะไรไปครับองศา อยากเข้าห้องน้ำอีกหรือคะ”

“องศา...อยากให้คุณลุงไปกับองศาด้วย ลุงถามพาคูลินไปด้วยได้ไหมครับ”

เด็กน้อยพูดเสียงอ่อย ทำให้ผู้เป็นลุงถึงกับชะงักทำแล้วหันไปมองครูสาวซึ่งตอนนี้ก็ทำหน้าไม่ถูกเหมือนกัน

“ไม่ได้นะครับองศา บ้านของคุณครูอยู่ที่นี้ จะไปอยู่บ้านเดียวกับเราได้ยังไง”

ภาวินพูดกับหลานชายด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนพร้อมกับยื่นมือไปลูบศีรษะขมุกขมูยของเขาเบาๆ ด้วยความนุ่มนวล จนแทบจะไม่รู้สึกว่าเขาปฏิเสธคำขอของหลานชาย

นลินมองคุณลุงของลูกศิษย์แล้วก็ได้แต่ตั้งข้อสงสัย ท่าทางเขาก็งึกและเอ็นดูหลานชายตัวเองดีขนาดนี้ แต่ทำไมองศาถึงได้มีท่าทางกลัวเขานักหนา

“เดี๋ยวพรุ่งนี้เราก็ได้เจอกันแล้ว วันนี้กลับบ้านไปก่อนนะคะองศา” ครูสาวบอกลูกศิษย์ตัวน้อย

เขาทำหน้าจ้อยพร้อมกับทำปากยื่นจนแทบจะละลายจมูก แต่ก็พยักหน้ายอมทำตามที่คุณใหญ่พูด ก่อนจะยื่นมือไปให้ผู้เป็นลุงจูงแล้วเดินตามร่างสูงกลับไปที่รถแต่โดยดี

เมื่อภาวินอุ้มองศาขึ้นนั่งบนคาร์ซีตเสร็จ ก็เดินมาหาคุณครูสาวที่ยืนรอส่งพวกเขาอยู่ที่หน้าประตูรั้ว

“ขอบคุณคุณครูมากนะครับที่ให้องศามาใช้ห้องน้ำ”

“เรื่องแค่นี้เองคะ ไม่เห็นต้องขอบคุณเลย ฉันต่างหากที่ต้องขอบคุณคุณลุงของน้ององศาที่มาส่งถึงที่บ้าน”

“ภาวีนครับ”

“คะ?” นลินทำหน้าที่สงสัยว่าชายหนุ่มเอ่ยถึงชื่อใคร

“ผมชื่อภาวีน เห็นคุณครูเขาแต่เรียกผมว่าคุณลุงของน้ององศา”

“อ้อ ค่ะ คุณภาวีน” นลินทำเสียงรับรู้ ก่อนจะยื่นรอยให้ชายหนุ่มกลับไปทีไร ทว่าเขาไม่กลับ แถมยังทำหน้าที่เหมือนจะพูดอะไรบางอย่าง

“มีอะไรจะพูดกับฉันรีเปล่าคะ” นลินถามอย่างดูออกกว่าภาวีนต้องการจะพูดอะไรบางอย่างกับเธอ

“คือว่า...ผมเพิ่งจะพามาอยู่กับผมได้ไม่นาน แล้วตัวผมก็ยังจัดการเวลาของตัวเองให้มาดูแลแกอย่างเต็มที่ไม่ได้ ก็เลยเป็นอย่างที่คุณเห็น วันนี้ผมมารับแกเอาป่านี่ และคิดว่าคงจะเป็นแบบนี้ไปอีกสักระยะ” ภาวีนเอ่ยด้วยน้ำเสียงลำบากใจ

“ถ้าอย่างนั้น คุณก็จ้างใครสักคนมาเป็นพี่เลี้ยงแกสิคะ ให้มารับส่งแกที่โรงเรียนก็ได้” ครูสาวแนะนำ

“ตอนนี้ผมมีพี่เลี้ยงถึงสองคนคอยดูแลองศา แต่รู้ไหมว่าหลานชายผมไม่ควรมีชีวิตที่วุ่นเหมือนอยู่กับคุณ”

“หมายความว่ายังไงคะ”

“องศาไม่เคยเอ่ยปากขออะไรจากผม ไม่ว่าผมจะพร้อมให้เขาแค่ไหน เขาก็ไม่เคยขอ แต่วันนี้เขาขอให้ผมพาคุณไปอยู่ที่บ้านด้วยเขา...คงจะหลงรักอะไรบางอย่างในตัวคุณ” ชายหนุ่มเอ่ยด้วยสีหน้าครุ่นคิด

สำหรับนลินแล้ว จากสัญชาตญาณความเป็นครู ดูก็รู้ว่าองศาเป็นเด็กขี้เหงา ยิ่งต้องมาเสียแม่ไปอย่างกะทันหันแบบนี้ เด็กน้อยก็เลยแว้งคว้าง จนพร้อมที่จะหาที่ยึดเหนี่ยวทางจิตใจได้ทุกเมื่อ

“คะ วันนี้องศาบอกว่าฉันหอมเหมือนแม่ของแก ฉันเลยโดน

หอมไปตั้งหลายที” พุดแล้วก็เผลอยกมือขึ้นมาลูบแก้มตัวเองอีกครั้ง พร้อมกับเหลือบไปเห็นรอยยิ้มของชายหนุ่มที่มองมา เป็นรอยยิ้มที่แค่กระตุกริมฝีปากเท่านั้น แต่มันทำให้ใบหน้าเมื่อสักครู่นี้โค้งขีมิอยู่ดีๆ ก็ละมุนละไมใสกระจ่างชวนมองเสียจนอดใจเด่นแรงไม่ได้

“ผมเองก็คิดแบบนั้น”

นลินเลิกคิ้วสูง พร้อมกับมองชายหนุ่มตรงหน้าด้วยสีหน้าสงสัย

“คุณใช้แป้งเด็กกลิ่นเดียวกับที่ภัทรชอบใช้ แถมรูปร่างคุณก็ใกล้เคียงกับน้องสาวผม” ชายหนุ่มอธิบาย

“อ้อ อย่างนี้เอง ถึงว่าสิ อดสงสัยได้ตั้งแต่วันแรกที่เจอ”

“ตอนแรกผมก็ไม่คิด จนตอนที่คุณเข้ามานั่งในรถผมนั่นแหละ เลยได้กลิ่นจากตัวคุณ และมองคุณถนัดๆ”

คนที่เพิ่งรู้ว่าถูกแอบมองและแอบดมกลิ่นแป้งมาตลอดทาง ถึงกับอึ้งจนพุดไม่ออก

“ที่มาบอกฉันแบบนี้ คุณต้องการจะให้ฉันทำอะไรหะคะ”

นลินถามไปตามตรงเพราะไม่อยากอ้อมค้อมอีกต่อไปแล้ว

“ผมอยากจ้างคุณให้มาดูแลองศาให้ผม”

“แต่ว่า...ฉันคงจะไปอยู่บ้านคุณตามที่แกขอไม่ได้หรอกนะคะ”

“ไม่ต้องถึงขนาดนั้นก็ได้รับ” พุดแล้วก็หัวเราะออกมานิดหนึ่ง ก่อนจะพุดต่อ “คุณแค่ดูแลแกตอนเย็นหลังเลิกเรียน สอนการบ้าน สอนพิเศษเล็กๆ น้อยๆ ให้แกจนกว่าผมจะมารับแกกลับบ้าน บางวันผมอาจจะมารับค่าสักหน่อย คุณก็พาองศาขึ้นรถแท็กซี่กลับบ้านของคุณก่อนก็ได้ ค่าแท็กซี่กับค่าอาหารที่ทำให้องศาทานคุณมาเบิกเพิ่มได้ต่างหาก แต่ขอให้คุณพาแกขึ้นรถแท็กซี่นะครับ อย่าขึ้นรถเมล์เลย เพราะจากปากซอยมาจนถึงบ้านของคุณตรงนี้ค่อนข้างเปลี่ยว” ชายหนุ่มบอกความต้องการของเขาให้ครูสาวได้รับทราบ

นลินรับฟังด้วยสีหน้าลำบากใจ “อันที่จริงฉันก็ไม่ได้มีเวลารว่าง

นักหรรณณะคะ ตอนเย็นฉันก็มีอะไรทำตั้งหลายอย่าง ไหนจะตรวจการบ้านเด็ก ไหนจะอ่านหนังสือเตรียมสอบชิงทุนอีก ให้ฉันดูแลองศาให้เป็นบางวันนะพอไหวคะ แต่ให้ดูแลทุกวันฉันคง...”

“ผมจะให้ค่าจ้างเท่ากับเงินเดือนทั้งเดือนที่คุณได้รับอยู่ตอนนี้” ชายหนุ่มโพล่งออกมาก่อนที่หญิงสาวจะพูดจบ

นลินถึงกับตาโตเมื่อเธอवलบคุณหารอยุ่ในใจ แต่ไม่กี่ชั่วโม่งที่ดูแลองศาต่อหลังเลิกเรียน เธอจะมีรายได้เพิ่มเท่ากับที่ต้องทำงานทั้งวัน เป็นใครก็ต่อง...

“เริ่มพุงนี้เลยก็ได้เนคะ” ตอบตกลงแล้วก็ยิ้มกว้างด้วยความดีใจที่อยู่ดีๆ ก็มีรายได้อย่างงามเข้ากระเป่า

“ขอบคุณนะครึบ” ภาวินพูดพร้อมกับอมยิ้ม

ครูสาวใจเต็นแรงอย่างบอกไม่ถูก เธออาจจะแสดงออกทางสีหน้ามากไปหน่อยว่างก แต่จะทำยังงั้ได้ ก็ในเมื่อเขาเสนอมาเอง แถมยังทำหน้าที่เฉยๆ ตอนที่เดินไปขึ้นรถ ซึ่งนั่นก็แสดงว่าเขาจ่ายไหว

รถสุดหรูแล่นออกไปจากหน้าบ้านเช่าของหญิงสาว ในเวลาไล่เลี่ยกัน เสียงข้อความจากแอปพลิเคชันธนาคารในโทรศัพท์ก็ดังขึ้น เงินตามจำนวนที่ตกลงกับภาวินถูกโอนเข้ามาอย่างรวดเร็วทันใจ เธอเพิ่งให้เลขบัญชีที่ผูกกับเบอร์โทรศัพท์มือถือแก่เขาไปแท้ๆ

“จ่ายก่อนเริ่มงานด้วยเหรอนเีย ะไรจะโอนไวปานนั้น”

นลินเดินเข้าบ้านอย่างอารมณ์ดีที่วันนี้อยู่ๆ ก็ได้รับทรัพย์แบบไม่คาดฝัน แม้จะไม่ได้มาฟรีๆ ต้องแลกกับการดูแลเด็กคนหนึ่ง แต่ก็ถือว่าไม่ยากลำบากอะไร เงินตั้งานสบาย แบบนี้ถ้าปล่อยให้หลุดลอยไปคงเสียดายแะ

คิดแล้วเธอก็จัดห้องโถงที่มีพื้นที่เพียงน้อยนิด ลากโต๊ะเก้าอี้ไม้ให้ถอยห่างออกมาจากชั้นหนังสือชนิดหนึ่ง ให้พอมีพื้นที่ไว้สำหรับปู

เสียดายพาราลายกัรตุคนที่ครูสาวซื้อไว้ใช้รับงานสอนพิเศษเด็กเล็กเมื่อ ช่วงปิดเทอมที่ผ่านมา เธอจะรับงานสอนพิเศษและดูแลเด็กที่พ่อแม่ ไม่มีเวลาดูแลในช่วงปิดเทอม เมื่อเปิดเทอม ผู้ปกครองที่เคยนำเด็กมา ฝากเรียนก็พาลูกหลานไปโรงเรียนกันตามปกติ พอปิดเทอมก็จ้างให้ เธอช่วยเลี้ยงและสอนพิเศษให้ใหม่ ดังนั้นการที่เธอรับงานดูแลองศา หลังเลิกเรียนจึงถือว่าเป็นรายได้ต่อเนื่องที่นลินจะได้รับหลังเปิด ภาคเรียนแล้ว

“ไปซื้อขนมกับของเล่นเด็กผู้ชายมาเพิ่มดีกว่า”

คุณครูตรวจอุปกรณ์การเรียนการสอนเรียบร้อยแล้วก็จัดบันทึก ว่าจะต้องซื้ออะไรเพิ่มบ้าง จากนั้นก็เตรียมงานสำหรับการสอนปกติ ของเธออย่างเพลิดเพลินจนไม่รู้ตัวว่าเวลาล่วงเลยมาถึงกลางดึกแล้ว

ในขณะที่หญิงสาวกำลังเตรียมสื่อการสอนอยู่นั้น โทรศัพท์มือถือ ของเธอก็ดังขึ้น หน้าจอปรากฏชื่อของชายหนุ่มที่เพิ่งโอนเงินค่าจ้างให้ ดูแลหลานชายมาให้

“สวัสดิ์ค่ะ คุณลุงของน้ององศา”

“ชื่อผมไม่ได้ยาวขนาดนั้นครับ” เสียงจากปลายสายค่อนข้าง เรียบ ไม่บ่งบอกว่ากำลังอยู่ในอารมณ์ไหน

“เออ...ค่ะ คุณภาวิน มีอะไรหรือเปล่าค่ะ” ครูสาวถาม ในใจก็ นึกหวังว่าเขาจะต่อราคาหรือเปลี่ยนใจเลิกจ้างเธอและขอเงินคืน หรือเปล่า ไม่ได้นะ มันเร็วเกินไป เธอดีใจไปแล้วด้วย

“ผมจะรบกวนคุณครูนิดหน่อยนะคะ”

“ค่ะ ว่ามาเลยค่ะ มีอะไรให้ฉันช่วยคะ”

“คือว่า ถ้าหากมีคนที่อ้างตัวว่าเป็นคุณพ่อขององศา มาขอพบ แกที่โรงเรียน คุณครูอย่าให้เขามาพบหลานชายของผมนะคะ” ปลาย สายเอ่ยน้ำเสียงเครียดจัดจนนลินรับรู้ได้

“ฉันขอถามอะไรหน่อยได้ไหมคะ”

“ครับ ว่ามาเลยครับ”

“คนคนนั้น จริงๆ แล้วเป็นพ่อแท้ๆ ขององศา ไม่ใช่แค่คนที่อ้างว่าเป็นคุณพ่อใช่ไหมคะ”

ภาวินเจียบไปครู่หนึ่ง ก่อนจะยอมรับกับครูสาวออกมาตามตรง

“ครับ เขาเป็นพ่อขององศา แต่เป็นพ่อแค่สายเลือดเท่านั้น เขาไม่เคยมาดูแลดูดีองศาหรอกครับ”

“แล้วทำไม...”

“คุณครูช่วยทำตามที่ผมขอได้ไหมครับ” ภาวินรีบตัดบทเพราะไม่อยากให้คุณครูของหลานชายซักให้เขาไปมากกว่านี้

ส่วนนลินก็เริ่มรู้สึกว่าจะยุ่งเรื่องส่วนตัวของเขามากเกินไปแล้ว จึงเลิกตั้งคำถามละลาบละล้วงเขาเพียงเท่านั้น

“ฉันคงขัดขวางการพบกันของพ่อลูกไม่ได้ แต่ฉันจะแจ้งให้คุณทราบ หากคุณพ่อของน้ององศามาพบ และจะอยู่กับแกตลอดเวลาที่พวกเขาอยู่ด้วยกัน ตกกลางไหมคะ”

นลินต่อเรื่อง การที่ภาวินให้เงินเธอ แล้วบงการให้เธอทำตามคำสั่งทุกอย่างแบบนี้ หญิงสาวกลัวว่าเธออาจจะถูกใช้เป็นเครื่องมือพรากลูกพรากพ่อก็ได้ แต่ถ้าภาวินพรากลูกพรากพ่อ แล้วทำไมเขาพูดว่าคุณพ่อขององศาไม่เคยมาดูแลดูดี เห็นที่เรื่องนี้คงจะซับซ้อนมากกว่าที่เธอคิดเสียแล้ว

“เอาอย่างนั้นก็ได้ครับ เพื่อความสบายใจของคุณครูด้วย แต่อย่าลืมนะครับว่าตอนนี้อองศาอยู่ในความดูแลของผม อย่าปล่อยให้พ่อขององศาพาแกไปไหนเด็ดขาด”

“เรื่องนั้นฉันทราบดีค่ะ ฉันจะทำตามที่คุณบอกอย่างเคร่งครัดนะค่ะ”

“ขอบคุณคุณครูนะครับ แล้วก็...” ภาวินทอดเสียงอย่างลังเลว่าจะพูดต่อดีหรือไม่

“คุณภาวีนมีอะไรจะสั่งฉันอีกไหมคะ”

“มีครับ แต่ไม่ใช่คำสั่ง แค่อยากจะถามมากกว่า”

“คะ ว่ามาเลยคะ”

“คุณครูสวมรองเท้าเบอร์อะไรครับ”

“ว่าไงนะคะ” นลินถามอย่างเริ่มมีเมื่่นงกับคุณลุงของลูกศิษย์
ตัวน้อย ที่อยู่ๆ ก็ถามในสิ่งที่เธอไม่คาดคิด

“วันนี้ผมเห็นพี่นรองเท้าคุณเปิด ก็เลยจะให้เลขาฯ ไปซื้อคู่มือ
ให้ ขออนุญาตเล็กน้อยให้หือให้คะครับ เอาแบบคุณภาพดีๆ ใส่ทนๆ เพราะ
ผมเห็นรองเท้าบนชั้นวางรองเท้าของคุณแล้วเป็นแบบใส่ได้ไม่กี่ทีก็พัง
แล้ว”

“เอ่อ...คือว่า...”

นลินไม่รู้ว่าตอนนี้เธอควรตีใจ ควรอาย หรือควรเกรงใจก่อนดี
ภาวีนเป็นผู้ชายที่ช่างสังเกตจริงๆ เพราะแม้จะเจอกันเป็นครั้งแรก ได้
เข้ามาในบ้านของเธอแค่ไม่กี่นาที แต่เก็บรายละเอียดได้ดีชนิดที่ตัว
หญิงสาวเองก็ไม่ได้ใส่ใจกับรอยเปิดของพื้นรองเท้าตัวเองเลยด้วยซ้ำ

“สามสิบห้า น่าจะประมาณนี้ไซ้ใหม่ครับ” ชายหนุ่มคาดเดา
แต่ต้นถูกเฝง

“คะ” ครูสาวตอบสั้นๆ เพราะยังอึ้งไม่หาย

“พ่รู้งนี้ผมเอาไปให้พร้อมกั้รับองศานะครับ”

“คะ”

“ปกติคุณครูนอนตึกใหม่ครับ นี่ผมโทร. มารบกวนเวลานอน
รีเปล่า” ภาวีนถามเพราะเห็นว่านลินถามคำตอบคำเลยคิดว่าเธออาจ
จะเข้านอนแล้ว

“เปล่าคะ ฉันยังไม่ได้นอน พอตีคืนนี้เตรียมสื่อการสอนตึกไป
หน่อย เดี่ยวพอวางสายจากคุณก็ว่าจะไปนอนแล้วละคะ” หญิงสาว
ตอบด้วยน้ำเสียงที่ยังสดใสอยู่

“ถ้าอย่างนั้นผมไม่รบกวนแล้ว ราตรีสวัสดิ์นะคะครับ”

“คะ” ตอบกลับไปคำสุดท้ายด้วยหัวใจที่เต้นระรัว ตั้งแต่เกิดมา ยังไม่เคยมีผู้ชายคนไหนโทร. มาหาเธอกกลางดึกขนาดนี้ และแน่นอน ไม่มีใครพูดคำนี้กับเธอมาก่อน เขาคงพูดไปตามมารยาทกระมัง เป็นเธอเสียอีกที่เสียมารยาท ไม่บอกราตรีสวัสดิ์เขากลับไปบ้าง เอาแต่หนึ่งเงียบเอาดีอยู่ จนอีกฝ่ายวางสายไปเอง

หญิงสาวจะไม่รู้สึกอะไรเลยหากภาพชายหนุ่มดวงตาคมกริบไม่วางเวียนอยู่ในหัว ภาพผู้ชายที่ยืนตัวตรง กอดอกแล้วมองไปรอบกายอย่างพิจารณาตลอดเวลา หากเป็นคนอื่น เธอคงหมั่นได้ในความขี้เก๊กไปแล้ว แต่สำหรับภาวิน เธอก็พอรู้มาบ้างว่าเป็นเพื่อนรุ่นพี่เจ้าของโรงเรียนที่เธอสอนอยู่ เป็นนักธุรกิจที่รวยในแบบที่หญิงสาวคาดไม่ถึง ซึ่งก็ไม่แปลกที่มองผิวเผินแล้วเขาจะดูเป็นคนเย่อหยิ่งและออกจะไว้ตัวอยู่บ้าง ถ้าไม่ใช่เพราะหลานชายของเขาติดเธอมาก เขาก็คงไม่ลดตัวลงมาพูดคุยกับเธอด้วยท่าทางสุภาพ ชวนเธอขึ้นรถ พาเธอมาส่งที่บ้าน แถมยังให้เธอดูแลหลานชายของเขาให้แบบนี้

“เขาก็แค่พูดไปตามมารยาท จะอินทำไม” พึมพำกับตัวเองแล้ว สลัดหัวไล่ความคิดฟุ้งซ่านออกไป จากนั้นก็หันมาเตรียมสื่อการสอนที่ทำค้างไว้จนเสร็จ แล้วจึงเข้านอนด้วยความรู้สึกอุ่นใจว่าทุกคืนเพราะอยู่ๆ เงินเก็บในบัญชีก็งอกเงยขึ้นมาแบบไม่คาดฝัน ไม่เกี่ยวกับรอยยิ้มและดวงตาคู่นั้น ไม่เกี่ยวกันเลยจริงๆ...

3

ภาวินมาส่งหลานชายที่โรงเรียนในตอนเช้า ในขณะที่ผู้ปกครองคนอื่นๆ ต่างพากันจุดกระดาษลูกธูปหลนตัวเองลงจากรถบ้าง หลนปล่อยให้เดินไปหาครูประจำชั้นบ้าง หนักสุดคือต้องพยายามสลัดตัวเองให้หลุดจากลูกหลนที่กำลังร้องไห้อย่างหนัก เด็กๆ ทั้งเกาะทั้งยื้อตัวเองไว้ ไม่ให้ครูประจำชั้นพรากตัวเองไปจากพ่อแม่ได้ง่ายๆ เสียงร้องไห้แผดดังปึมจะขาดใจจึงตั้งระงมไปทั่วบริเวณ

“ครูลินคร้าบ”

องศาเป็นหนึ่งในเด็กไม่กี่คนที่ไม่มีพฤติกรรมเหมือนที่กล่าวมาข้างต้น ในขณะที่ภาวินเดินจูงมือเขาอยู่ดีๆ เด็กน้อยก็สลัดมือให้หลุดจากมือของผู้เป็นลุง โผเข้าไปกอดครูประจำชั้นที่ยืนรอรับอยู่ที่หน้าอาคารเรียนแล้วอ้อนให้เธออุ้ม

พอด!

นั่นไง ยังไม่ทันไรก็หอมกันแต่เช้า นลินเริ่มชินกับการที่ลูกศิษย์ตัวน้อยติดเธออย่างหนัก

ครูสาววางองศาลง มองไปยังคุณลุงของลูกศิษย์ที่ตอนนี้คุยโทรศัพท์อยู่ด้วยท่าทางเคร่งเครียด วันนี้ชายหนุ่มดูสมบุรณ์แบบในชุดเสื้อเชิ้ตสีขาว เขายังมีบุคลิกภาพที่ดีเยี่ยมแม้จะกำลังเพลอ แผ่นหลัง

ของเขาตรงแนว ยกมือกางศอกค้ำศีรษะพิงด้วยเสียงทุ้มกังวานน่า
เชื่อถือ ทุกองค์ประกอบดูดีหมด ยกเว้นเป็โปกเล็กลายชูเปอร์ฮีโร่สีแดง
ที่เขาสะพายไว้ที่ป่าข้างหนึ่ง และกระบอกน้ำลายเดียวกับกระเป่าที่เขา
ถืออยู่ ทำให้ความน่าเกรงขามลดลงนิดหนึ่ง ส่วนความน่ารักรั้้นเพิ่ม
ขึ้นเป็นเท่าทวีคูณ

“สวัสดีครับ คุณครูนลิน”

ภาวินทักทาย เดินมาหยุดอยู่ตรงหน้าครูสาวด้วยรอยยิ้มเมื่อ
เห็นหลานกอดมือครูประจำชั้น จากนั้นก็ยื่นกระเป่าและกระบอกน้ำ
ของหลานชายให้

“สวัสดีค่ะ คุณลุงของ...เอ่อ คุณภาวิน”

คำทักทายของนลินสะดุดไปนิดหนึ่งตอนที่เห็นรอยยิ้มของเขา
ภาวินเป็นผู้ชายที่พื้นเรียงสวยมาก อาจจะเป็นเพราะเขาเคยได้รับการ
จัดฟัน จึงทำให้กรอบหน้าของเขาได้รูป พื้นเรียงเป็นระเบียบ เวลายิ้ม
จึงทำให้ใจเธอแทบละลายได้ขนาดนี้

“เย็นนี้คุณครูพองศากลับไปที่บ้านคุณครูเลยนะครับ ผมจะมา
รับองศาที่บ้านคุณครูค่าสักหน่อย เพราะมีประชุมที่คาดว่าน่าจะต้อง
คุยกันนาน ผมเตรียมเสื้อผ้าสำรองมาให้แก่แล้ว เพื่อว่าคุณครูจะ
อาบน้ำให้แก” ชายหนุ่มบอกพร้อมกับชี้ไปที่กระเป่า

“ได้ค่ะ คุณภาวิน”

นลินรับคำ ก่อนจะบอกให้องศาสวัสดิ์ให้คุณลุงของเขา จากนั้นก็
ยื่นกระเป่าและกระบอกน้ำให้เด็กน้อยถือเองแล้วขอตัว เพราะถึงเวลา
ที่จะต้องพานักเรียนเข้าชั้นเรียนแล้ว

ที่ภาวินบอกนลินว่าจะมารับค่า ที่จริงแล้วมันเป็นตอนมืด

เลยต่างหาก เพราะกว่าเขาจะมารับองศากลับก็ปาเข้าไปเกือบสามทุ่ม
แล้ว โชคดีที่วันนี้รสา เพื่อนของนลินแวะมาหาที่บ้านพร้อมนำลูกสุนัข

มาฝากให้เลี้ยง ของเราจึงมีเพื่อนเล่น และเล่นเสียจนมอมแมมสภาพไม่ต่างจากลูกหมาที่เอามาเลี้ยง ครูสาวต้องอาบน้ำประแบ็ง แล้วให้เด็กน้อยสวมชุดที่ภาวินเตรียมใส่กระเป๋ามาให้ จากนั้นก็กล่อมให้หลับอยู่ในห้องนอนโดยที่เด็กน้อยไม่มีทีท่าว่าจะอแงแต่อย่างใด

เมื่อภาวินมาถึงที่หน้าบ้านของครูสาว สิ่งแรกที่เขาจับจ้องคือ ลูกสุนัขที่เดินป่วนเปื้อนไปมาอยู่ที่บริเวณภายในรั้วหน้าบ้านของเธอ เมื่อเจ้าหมาน้อยเห็นว่ามีคนมาก็แค่ส่งเสียงเห่า วิ่งกระดิกหาง ยืนปลายจมูกมาดมที่รองเท้า และทำท่าจะเลีย

“ช่วยจับมันไปไว้ไกลๆ หน่อยได้ไหม ผมไม่ค่อยชอบสัตว์เลี้ยง” พุดแล้วก็ถอยเท้าหนีก่อนที่เจ้าหมาตัวน้อยจะตะเตปลายลิ้นมาที่รองเท้าหนัง

ครูสาวใจหายใจคว่ำเพราะพอจะรู้มาบ้างว่ารองเท้าของคนรวยแค่ข้างเดียวก็เกือบจะเท่าเงินเดือนทั้งเดือนของเธอ

“คะ” นลินรับคำแล้วก็อุ้มลูกสุนัขไปวางไว้ในกล่องที่เพื่อนสนิทใช้ใส่หมาส่งถึงที่นี่

เจ้าหมาน้อยแสนรู้งาน เมื่อถูกอุ้มไปวางในกล่องก็กัดแทะแผ่นหนังอัดแท่งที่เจ้าของเดิมวางไว้ให้อย่างเพลิดเพลิน จนไม่เทียบมาเลียรองเท้าของใครอีก

“บ้านคุณเลี้ยงหมาด้วยเหรอ เมื่อวานไม่ยกเห็น”

“ปกติก็ไม่ได้เลี้ยงหรอกคะ แต่เพื่อนฉันเพิ่งเอามาฝากไว้เมื่อตอนเย็นนี่เอง”

“แล้ว... ของเราได้มาอุ้มเล่นรีเปล่า” คำถามด้วยน้ำเสียงข่มขวดนั้นทำให้ นลินถึงกับทำหน้าไม่ถูก

“อุ้มคะ แต่คุณไม่ต้องเป็นห่วงนะคะ ลูกหมาตัวนี้ฉีดวัคซีนแล้ว ฉนเลยให้หมาอุ้มเล่นได้ นี่ก็เล่นจนเหนื่อย หลับไปตั้งแต่ตอนหัวค่ำแล้วคะ”

“ว่าไงนะครับ อองศาหลับแล้วอย่างนั้นหรือ”

“ก็นี่มันจะสามทุ่มแล้วนี่คะ” นลินบอกพลางยื่นนาฬิกาข้อมือให้ดู

“อ้อ จริงด้วย แล้วนี่ อองศานอนอยู่ที่ไหนครับ เดียวผมไปอุ้มมาขึ้นรถเอง”

“นอนอยู่ในห้องนอนของฉันคะ และฉันว่าฉันไปอุ้มแกมาส่งให้คุณดีกว่า”

“ไหวหรือครับ คุณตัวแค่นี้เองนะ” พูดแล้วก็กวาดตามองคนตัวแค่นี้ที่ยืนอยู่ตรงหน้า ประเมินด้วยสายตาว่าอาจจะอุ้มเด็กผู้ชายวัยห้าขวบตัวอวบอ้วนที่นอนหลับจนตัวอ่อนปวกเปียกไม่ไหว

“ไหวคะ ถ้าไม่ไหวก็แค่ปลุกให้องศาตื่นก่อน”

“ถ้าอย่างนั้น ผมเข้าไปอุ้มเองดีกว่า ไม่อยากปลุกให้องศาตื่น”

“แต่ว่านั่นมัน...ห้องนอนของฉันนะคะ”

นลินพูดด้วยสีหน้าอึดอัด มืออย่างที่ไหน คนเพิ่งรู้จักกันแท้ๆ จะขอเข้าไปถึงห้องนอน ถึงแม้ว่าหลานชายของเขาจะนอนอยู่ในนั้นก็เถอะ แต่เธอพูดขนาดนี้แล้วก็ยังไม่ฟัง ยังคงมองเธอด้วยสีหน้ากอดตันและยืนยันว่าจะเข้าไปในห้องนอนของเธอให้ได้

“งั้นผมก็ขออนุญาตแล้วละครับ ผมก็แค่เข้าไปอุ้มหลานชาย จะไม่มอง ไม่วิจารณ์ ไม่ทำอะไรให้คุณไม่สบายใจทั้งนั้น นอกจากอุ้มหลาน”

“คะ งั้นก็เชิญด้านนี้คะ”

หญิงสาวยอมให้ภาวินเข้ามาในห้องนอนอย่างขัดไม่ได้ ผู้ชายอย่างภาวิน ดูก็รู้ว่าระเบียบจัด มาตรฐานด้านสุขอนามัยสูง ถ้าเข้าไปเห็นว่าเธอให้อองศานอนบนฟูกยางพาราแข็งๆ หนุนหมอนใบเดียวกับที่เธอใช้ ห่มผ้าห่มใยสังเคราะห์ให้ตามมีตามเกิด ถึงแม้ว่าเครื่องนอนทุกชิ้นจะสะอาดก็เถอะ ไม่รู้ว่าชายหนุ่มจะรับได้หรือไม่ แต่ในเมื่อเขา

ก็พูดออกมาเองว่าจะไม่วิจารณ์ ดังนั้นหญิงสาวจึงไม่ขัดศรัทธา ยอมให้เขาเดินตามเข้ามาอุ้มองศาถึงห้องนอนของเธอได้

“พรุ่งนี้ผมจะให้คนเอาที่นอนที่อบเปอร์กันโรฟุ่นกับเครื่องฟอกอากาศมาส่งให้นะครับ”

ชายหนุ่มบอกหลังจากค่อยๆ วางหลานชายที่หลับสนิทและยังคงดูตื่นโง่งของตัวเองด้วยความเพิดเพลินลงบนคาร์ซีตอย่างระมัดระวังเรียบร้อยแล้ว

“ว่าแล้วเชียวนะ” ครูสาวพิมพ์อ้ออย่างรู้ความหมายของชายหนุ่มสุดท้ายวัตถุประสงค์ของการเข้าไปอุ้มองศาถึงในห้องนอนของเธอก็ไม่พ้นเข้าไปสำรวจห้อง แล้วก็อดจัดการโน่นนี่ไม่ได้

“องศาป่วยง่าย ผมจึงอยากจะช่วยคุณครูดูแลเรื่องนี้เป็นพิเศษหน่อย”

“คะ ตามใจคุณเลยคะ แต่ว่าบ้านฉันก็อย่างที่เห็น หนอะไรมาไว้มากนักไม่ได้หรอกนะคะ” นลินพูดออกตัว เพราะกลัวไม่มีที่จะนอนจากอุปกรณ์ของคุณลุงของลูกศิษย์

“ก็คงไม่มีอะไรเพิ่มแล้วละครับ เพราะผมจะมารับแกะเข้าแบบนี้แค่บางวันเท่านั้น ว่าแต่...เมื่อตอนเย็นคุณครูทำอะไรให้องศากินหรือครับ”

“บะหมี่ของคะ”

“อะไรนะ!” ภาวินเอ่ยเสียงเข้มจัด คิ้วเข้มขมวดเข้าหากัน พร้อมกับมองมายังนลินด้วยแววตาดำหนิ

“ก็...องศาบอกว่าอยากกินบะหมี่ของนี่คะ”

“องศาอยากกิน ก็ไม่เห็นจะต้องตามใจนี่ครับ คุณเป็นคุณครูก็ต้องสอนแกสิว่าอย่าไปกินของอะไรแบบนี้”

“ของอะไรแบบนี้ที่คุณว่า มันก็เป็นของกินนะคะ ตอนเด็กๆฉันกินบะหมี่ซองกับข้าวเป็นประจำ ยังโตมาได้เลย”

ครูสาวพูดอย่างพยายามเก็บกลิ่นเสียงสะท้อนเอาไว้ให้ลึกที่สุด คนรอยอย่างภาวินจะไปรู้อะไร การได้กินนะหมี่ซองแทนกับข้าว มันคืออาหารที่แสนวิเศษสำหรับเด็กที่เติบโตมาในสถานรับเลี้ยงเด็กกำพร้าอย่างเธอ

“ผม...ขอโทษ”

คำขอโทษด้วยน้ำเสียงรู้สึกผิดอย่างจริงใจเป็นอะไรที่เหนือความคาดหมายของนลินอยู่มาก หญิงสาวคิดว่าเธอเก็บซ่อนอารมณ์รันทดเอาไว้อย่างเต็มความสามารถแล้ว แต่ทำไมภาวินถึงรับรู้ได้

“ผมพอจะรู้เรื่องราวของคุณจากดาวมาบ้าง” ภาวินเอ่ยถึงพรสวรรค์ ผู้อำนวยการโรงเรียนที่เป็นเพื่อนรุ่นน้องของเขา

นลินรู้แล้วก็ได้แต่นึกหงุดหงิดชายหนุ่มอยู่ในใจ แค่ว่าจะให้เธอดูแลและสอนพิเศษหลานชาย ถึงกับต้องสืบประวัติกันเลยทีเดียว

“คะ ฉันเป็นเด็กกำพร้า และถ้ามันทำให้คุณไม่สบายใจที่จะให้ฉันดูแลองศาต่อ ฉันก็จะโอนเงินคืนให้คุณคะ” พูดจบก็หยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาเตรียมพร้อม “ขอเลขที่บัญชีที่จะให้โอนเงินคืนด้วยคะ”

“คุณครูนลินครับ!” เสียงหัวท่อมทรงพลังเสียจนคนที่ทำเหมือนไม่สนว่าเขาจะเป็นใครมาจากไหนถึงกับซาวาปไปทั้งตัว

“ผมไม่ได้หมายความว่าอย่างนั้น ถ้าผมทำให้คุณเข้าใจผิด ผมขอโทษ และผมอยากให้คุณดูแลองศาต่อไป”

ทั้งที่ประโยคนั้นฟังแล้วคล้ายจะเป็นคำขออภัย แต่ให้ตายเถอะ นลินกลับไม่กล้าที่จะพูดปฏิเสธออกมาแม้แต่คำเดียว

“ฉันไม่ได้โกรธอะไรคุณหรอกนะคะ และฉันก็เอ็นดูองศามากๆ แต่ที่ฉันรู้สึกว่าคุณอาจจะไม่เหมาะสมที่จะดูแลหลานชายของคุณได้อย่างที่คุณคาดหวัง”

“ความคาดหวังเดียวที่ผมมีต่อคุณ คือทำให้องศามีความสุข คุณรู้ไหมว่าองศาดีใจมากที่จะได้อยู่กับคุณต่ออีกนิดหลังเลิกเรียน

ตั้งแต่สองสามมาอยู่กับผม แก่แทบจะไม่ยิ้ม ไม่หัวเราะ แต่พอได้เจอคุณ แล้วองศาคุณมีความสุขขึ้นมาก คุณครูช่วยดูแลแก่ต่อได้ไหมครับ ถ้าไม่เห็นแก่ผม ก็เห็นแก่องศาเถอะ”

ครูสาวได้ยินอย่างนั้นก็อดสะท่อนใจไม่ได้ ทำไมเธอจะไม่รู้ว่าองศาโหยหาความอบอุ่นจากส่วนหนึ่งของชีวิตที่ขาดหาย เด็กน้อยก็เป็นเด็กกำพร้าเหมือนกับเธอ สำหรับนลินแล้ว นับว่าเธอโชคดีที่องศามาก เพราะเธอขาดความรักมาตั้งแต่เกิด ไม่เคยเห็นหน้าพ่อแม่ ไม่เคยได้สัมผัสถึงอ้อมกอด ไม่เคยลิ้มรสความทุกข์จากการพลัดพราก ผิดกับองศาที่เคยได้รับความรักความอบอุ่นแบบเต็มเปี่ยมจากแม่ แต่ต้องมาสูญเสียไปแบบกะทันหันแบบนี้ คงเกินกว่าหัวใจดวงน้อยๆ ของเด็กคนหนึ่งจะรับไหว

“พຼ່ຽงนี้คุณจะมารับรองศาเช้าเหมือนวันนี้รีเปล่าคะ ฉันจะได้ไปหาซื้อเนื้อสัตว์กับผักมาเตรียมไว้ทำอาหารให้แกทาน”

คำตอบรับแบบรักษาฟอร์มของครูสาวทำให้ภาวินยิ้มกว้างจนดวงตาพราวระยับ จนคนที่เผลอสบตาหัวใจเต้นไม่เป็นจังหวะ ที่หน้าบ้านของนลินมีเพียงหลอดไฟดวงเล็กให้แสงสว่างแค่มองเห็นแบบสลัวๆ เท่านั้น แต่เธอเห็นรอยยิ้มของชายหนุ่มชัดเจน ฟันของเขาเรียงเป็นระเบียบ ริมฝีปากได้รูปกระตักยิ้มเพียงชั่วครู่ เมื่อรู้ตัวว่าถูกมองก็หุบลง แต่ยังคงอมยิ้มรับดวงตาที่กำลังเปล่งประกายแพรวพราวล้อกับแสงไฟ

“พຼ່ຽงนี้ผมว่าง มารับองศาตอนเลิกเรียนได้ แต่ผมจะไม่กลับบ้านทันที จะพาคุณไปซื้อรองเท้าคู่ใหม่ก่อน”

“คะ?” นลินลื้มไปแล้วด้วยซ้ำว่าภาวินจะซื้อรองเท้าคู่ใหม่ให้

“ที่แรกผมกะว่าจะให้เลขฯ ไปซื้อมาให้ แต่คิดไปคิดมา รองเท้ามันเป็นของที่คงฝากใครซื้อให้ไม่ได้ ต้องพาคนสวมไปลองเอง เพราะถ้าเกิดซื้อมาแล้วคุณใส่ไม่สบาย สุดท้ายก็ไม่มีประโยชน์”

ยิ่งฟัง นลินก็ยิ่งทึ่ง คนอะไรจะใส่ใจในรายละเอียดเล็กๆ น้อยๆ ได้ดีขนาดนี้

“คุณไม่ต้องซื้อรองเท้าใหม่ให้ฉันหรอกนะคะ เสียขายเงินเปล่าๆ ฉันแค่เอารองเท้าคู่เก่าไปซ่อมพื้นแค่นี้ไม่กี่บาทก็กลับมาสวมได้เหมือนเดิมแล้วละคะ”

“ทำไมต้องประหยัดขนาดนั้นครับ ของมันเก่าแล้วก็ทิ้งไป ซื้อคู่ใหม่ไม่ดีกว่าหรือครับ”

“มันอาจจะดีสำหรับคนมีเงินเหลือกินเหลือใช้ล่ะคะ แต่สำหรับฉัน มันมีค่ามากๆ เลยนะคะ คุณก็รู้ว่าฉันตัวคนเดียว จะกินจะใช้อะไรก็ต้องประหยัด”

“ที่ต้องประหยัด เพราะอยากเก็บเงินไปเรียนต่อเมืองนอกใช่ไหมครับ” พูดแล้วก็มองหน้าคนที่ทำตาโต เลิกคิ้วสูงราวกับจะถามเขาว่า ‘รู้ได้ยังไง’ แล้วก็อดยิ้มออกมาอีกรอบไม่ได้ “ผมเห็นหนังสือที่คุณอ่านนะครับ เลยพอจะเดาได้”

“อ้อ ค่ะ ฉันอยากจะสอบชิงทุน และเก็บเงินเอาไว้ไปเรียนต่อต่างประเทศ มันเป็นเรื่องฝันๆ แล้งๆ แบบว่า ได้ก็ดี ไม่ได้ก็ไม่เป็นไร”

นลินยอมรับอย่างอายๆ หากภาวินสืบประวัติเธอมาจากพราวนภา ก็คงจะพอรู้ว่าหญิงสาวจบมาจากมหาวิทยาลัยชื่อเสียงระดับธรรมดา ด้วยเกรดเฉลี่ยแสนธรรมดา และความสามารถพิเศษที่ใครจะธรรมดา แต่ยังคงกล้าไต่สูง หวังไกล คิดจะไปสอบชิงทุนไปเรียนต่อต่างประเทศ

“ถ้าอย่างนั้น ผมแนะนำหนังสือให้เธอด้วย”

“เอ่อ...”

นลินยังมีท่าทางลังเล เพราะเริ่มเกรงใจภาวินที่เสนอจะให้อะไรแก่เธอตั้งมากมาย อันที่จริงแค่คำจ้ำจี้ที่เขาให้เธอก็พอใจแล้ว ส่วน

รองเท้ากับหนังสือนั้นเธอคิดว่ามันมากเกินไปที่จะรับน้ำหนักจากเขา

“หรือว่าคุณเกรงใจแฟนของคุณและอยากจะมีเวลาให้เขาบ้าง”

“ฉันไม่มีแฟนคะ” พูดแล้วก็รู้สึกแค้นร้อนผ่าวเมื่อถูกภาวินมองมาด้วยสีหน้ากั๊กยิ้ม

“ผมขอโทษที่เสียมารยาท” พูดว่าขอโทษ แต่ก็ยังคงกั๊กยิ้มอยู่

“ไม่เป็นไรคะ” พูดว่าไม่เป็นไร แต่หน้าเธอเซิดขึ้นเล็กน้อย

“เรื่องรองเท้า ถ้าคุณไม่ยอมรับก็ไม่เป็นไร แต่เรื่องหนังสือ ผมว่าคุณควรจะรับไว้ล่ะครับ ผมดูหนังสือที่คุณมีแล้วมันยังเข้มข้นไม่พอ ต้องมีอีกหลายเล่มที่คุณต้องหามาอ่านเพิ่ม”

“ก็ได้ค่ะ” เป็นอีกครั้งที่ภาวินพูดอะไรแล้วเธอต้องทำตาม ก็มันมีเหตุผลเสียจนไม่เว้นช่องให้แย้งได้เสียขนาดนี้

“จ้ะพุงนี้เจอกันตอนน้องศาเลิกเรียนนะครับ ส่วนคืนนี้ ราตรีสวัสดิ์ครับ” กล่าวลาด้วยประโยคง่ายๆ แต่ไร้เสียงตอบรับอีกตามเคย

นลินได้แต่ยิ้มนิ่ง รอจนกระทั่งชายหนุ่มขับรถห่างออกไปไกลแล้วถึงเพิ่งนึกขึ้นได้ว่า เธอไม่ได้บอกราตรีสวัสดิ์เขากลับอีกแล้ว...

4

ภาวีนมารับหลานชายและครูประจำชั้นของเด็กน้อยตรงตามเวลาที่นัดหมายกันเอาไว้ เด็กน้อยดีใจกใหญ่เหมือนลิ้นขึ้นรถมาด้วย แถมยังจะไปเที่ยวห้างสรรพสินค้าด้วยกันอีกต่างหาก

“พาลิปดาไปด้วยได้ไหมครับครูลิน”

“ลิปदानี้ใครกันหรือครับ เพื่อนใหม่มองศาหรือ” ภาวีนถามหลานชายที่วันนี้ดูจะร่าเริงเป็นพิเศษ

“ลูกหมาตัวที่คุณเห็นเมื่อวานนะคะ ฉันช่วยตั้งชื่อให้ จะได้คล้องจอบกับชื่อองศา” ตอบคุณลุงเสร็จแล้วก็หันไปตอบคุณหลานต่อ

“เราพาลิปดาไปด้วยไม่ได้ค่ะ เพราะลิปดาต้องอยู่เฝ้าบ้านให้ครูลิน”

ครูสาวบอกลูกศิษย์ไปอย่างนั้น เพราะรู้ว่าภาวีนคงไม่ยอมให้เอาลูกสุนัขขึ้นรถมาด้วยแน่ๆ ขนาดเมื่อวานแถมันจะเลี้ยงรองทำยังไวยวายแทบแย้

“ว่า...” เด็กน้อยทำน้ำเสียงผิดหวัง แต่ก็ไม่ได้งอแงอะไร

“วันนี้องศาบอกครูลินว่าอยากได้อะไรนะคะ ครูจำไม่ได้”

ครูสาวเบนความสนใจลูกศิษย์ตัวน้อยด้วยการชวนคุยเรื่องสิ่งของที่เขาเคยพูดว่าอยากได้

“ดินสอสี่ครึ่ง ครูลินจะซื้อให้ห้องศาเหรอครับ” องค์สาถามด้วยน้ำเสียงตื่นเต้น

“เปล่าค่ะ คุณลุงต่างหากค่ะคะที่จะซื้อให้ โช้ใหม่คะคุณภาวิน”
“ใช่ครับ”

ภาวินตอบรับแทบจะทันที เขาฟังครูสาวคุยกับองค์สาตลอดทางด้วยความดีใจอย่างบอกไม่ถูก ที่อย่างน้อยหลานชายของเขา ก็กล้าพูด กล้าขอในสิ่งที่อยากได้กับคุณครูประจำชั้น ผิดกับตัวเขาซึ่งเป็นลูกแท้ๆ แต่ต้องสากลับไม่ค่อยยอมขออะไร แม้ภาวินพร้อมที่จะให้ทุกอย่างก็ตาม ส่วนนลินเองก็พยายามทำให้เขามีส่วนร่วมพูดคุยด้วย เพราะตั้งแต่ขึ้นรถมาองค์สา ก็เอาแต่เรียกครูลิน โดยที่ไม่คิดจะสนใจคุณลุงของตนสักเท่าไร

“เดี๋ยวลุงจะซื้อดินสอสี่ให้เองครับ องค์สาอยากได้ก็ทดลองก็ได้ ตามใจองค์สาเลย”

ภาวินพูดกับหลานชาย หลังจากนั้นก็นั่งไปมองนลินด้วยสายตาชอบคุณที่ช่วยเป็นสื่อกลางระหว่างหลานชายกับเขาให้

นลินพยักหน้ารับแล้วสอนให้องค์สาขอบคุณคุณลุงของเขา เด็กน้อยทำตามที่ครูสาวบอกอย่างว่าง่าย...

ภาวินพานลินกับองค์สาที่ห้างสรรพสินค้าแห่งหนึ่ง
ในที่สุดชายหนุ่มก็ซื้อรองเท้าคู่มือใหม่ให้เธอ เพราะทนเห็นรองเท้าที่ทั้งเก่าทั้งเซยของหญิงสาวไม่ได้ เมื่อเลือกซื้อรองเท้ากันเสร็จ ทั้งสามคนก็ไปร้านหนังสือกันต่อ ภาวินเลือกซื้อสมุดภาพพระบายสีพร้อมดินสอสี่ครบชุดให้องค์สา ก่อนเด็กน้อยได้ของที่อยากได้มานานก็ยิ้มจนหน้าบาน ส่วนลุงของเขาหน้าบานยิ่งกว่าเมื่อเห็นหลานชายยิ้มได้ จากนั้นชายหนุ่มก็หันมาเลือกหนังสือเตรียมสอบชิงทุนเรียนต่อต่างประเทศให้แก่นลิน

“เล่มนี้ผมเคยอ่านตอนเตรียมตัวไปเรียนต่อเมืองนอก ส่วนเล่มนี้เอาไว้ทดลองทำข้อสอบ เล่มนี้อ่านเพื่อปรับพื้นฐานด้านภาษา ส่วนนี้คือคู่มือการใช้ชีวิตอยู่ที่ต่างประเทศ”

ชายหนุ่มหยิบแล้วส่ง หยิบแล้วส่งจนเต็มไม้เต็มมือจนลื่นไปหมด แต่ละเล่มหนาและหนักอึ้งกับหมอนหนุนวางรถไฟ ทำให้ลื่นมือไปเดินเซไป

“เราทยอยซื้อก็ได้มังคะ ซื้อเยอะขนาดนี้ ฉันอ่านไม่ทันหรอกคะ”

“ผมไม่ค่อยมีเวลาพาคุณมาซื้อได้บ่อยๆ นะครับ และถ้าให้คุณมาซื้อเองก็คงไม่ได้ซื้อเสียที เพราะมัวแต่ประหยัด” ภาวินพูดราวกับรู้จักเธอดี

และใช่ ถ้าเธอมาซื้อเองคงไม่หยิบเล่มที่ชายหนุ่มเลือกมาให้แน่ๆ บางเล่มแพงถึงขนาดเธอนำเงินไปซื้อข้าวกินได้ทั้งเดือนเลยทีเดียวได้

“คะ ซื้อไปเลยก็ได้คะ แล้วก็...ฉันจะรบกวนให้คุณช่วยหักจากเงินค่าแรงของฉันเดือนหน้าได้เลยนะคะ”

“ผมบอกแล้วไงว่าจะซื้อให้ คุณมีหน้าที่รับไป มันฟังเข้าใจยากตรงไหนครับ คุณครูนลิน”

ชายหนุ่มพูดโดยที่ยังคงกวาดสายตาไปบนชั้นเพื่อเลือกซื้อหนังสือเล่มที่เขาต้องการจะซื้อให้หญิงสาว

นลินเองก็ทำหน้าไม่ถูก ไม่รู้ว่าควรเคื่องที่อยู่ๆ ก็ถูกทำเสียงดูใส่หรือควรขอบคุณภาวินที่ออกเงินซื้อหนังสือให้ดี เธอไม่คิดที่จะรับหนังสือพวกนี้ฟรีๆ ตั้งแต่แรก แค่เขาพามาซื้อก็เกรงใจจะแะอยู่แล้ว

“ซื้อไปเท่านี้ก่อนก็แล้วกัน อ่านจบแล้วค่อยมาซื้อใหม่”

เมื่อเลือกหนังสือเล่มสุดท้ายได้ ภาวินก็แย่งหนังสือที่นลินถืออยู่มาถือไว้เสียเองแล้วเดินไปจ่ายเงินที่เคาน์เตอร์

ระหว่างนั้นองศาที่หยิบขนมที่วางขายอยู่ในร้านหนังสือร้าน

เดียวกันมาขึ้นให้คุณลุงเพื่อให้เขาจ่ายเงินให้

“หิวแล้วหเรอครับองศา”

“ครับ” เด็กน้อยตอบพร้อมกับมองพนักงานคิดเงินค่าขนมตาละห้อย

ภาวีนหัวเราะออกมาติดหนึ่ง ก่อนจะแกะขนมปังกรอบส่งให้หลานชายชิ้นหนึ่ง แล้วก็เอาเข้าปากตัวเองชิ้นหนึ่ง นลินสังเกตเห็นลุงหลานแล้วก็ยิ้มตาม อันที่จริงภาวีนเองก็พยายามตามใจหลานในหลายๆ เรื่อง แต่อาจจะเป็นเพราะองศายังไม่คุ้นเคยกับลุงของเขา แล้วไหนจะความเจ้าระเบียบ ชอบบอกคำสั่ง แถมชอบทำหน้าที่ดูแลตลอดเวลาของชายหนุ่ม จึงทำให้เด็กน้อยกลัวจนไม่กล้าเข้าไปใกล้

“เดี๋ยวเราไปทานข้าวกันนะครับ องศาหิวแล้ว ผมก็เหมือนกัน”

“คะ?”

นลินทำหน้าที่สงสัย นี่เขาพาเธอมาซื้อหนังสือ ซื้รองทำให้ แอมยังจะชวนไปกินข้าวด้วยกันอีกหรือนี่ เป็นครูสอนพิเศษหลานคนรวยมันดีแบบนี้เอง

“องศาชอบกินไก่ทอด แต่อาทิตย์นี้แอกินไก่ทอดไปแล้วสามครั้ง ผมอยากให้แกทานผักบ้าง คุณครูช่วยชวนแอกไปทานอะไรที่เป็นเมนูผักหน่อยได้ไหมครับ” ภาวีนเอ่ยปากขอ

นลินได้แต่คิดในใจว่า...กับอี้แค่อยากให้หลานกินผัก ทำไม่ต้องให้เธอเป็นคนชวนด้วย

“ก็...คุณก็ชวนแอกสิคะ ฉันว่าองศาไม่กล้าขัดคุณหรอกคะ”

“ผมรู้ว่าเขาจะยอมกิน แต่เขาจะกินแบบไม่มีความสุข ตอนภัทรยังอยู่ เขาจะมีวิธีหลอกล่อให้องศากินผักจนหมดจานได้ คุณช่วยทำแบบนั้นบ้างได้ไหม”

คำขอร้องจากเสียงทุ้มฟังดูราบเรียบคล้ายเป็นคำสั่งจากนายจ้างสั่งลูกจ้างเสียมากกว่า นลินก็มอมองของที่เธอหิ้วพะรุงพะรังซึ่ง

ภาวินออกเงินซื้อให้แล้วก็ยังทำให้เธอรู้สึกที่ไม่อาจปฏิเสธคำขอของชายหนุ่มได้

“คะ ฉันจะชวนน้องสาวเอง...”

ภาวินพานลินและองศาไปที่ร้านอาหารร้านหนึ่งภายในห้างสรรพสินค้า นลินสั่งข้าวผัดไข่ ใส่ผักหลากสีมาให้เด็กน้อยกินคู่กับไข่ต้มที่ราดด้วยซอสมะเขือเทศสีแดงสวย เด็กน้อยกินเอวๆ เพราะต้องการจะเอาใจคุณครู ทำให้ภาวินพอใจที่เห็นหลานชายกินอาหารอย่างมีความสุขเป็นครั้งแรกนับตั้งแต่เขารับแกมาดูแล ทำให้ตัวเขาก็กินอาหารได้อย่างมีความสุขมากขึ้น เพราะรอยยิ้มของเด็กน้อยช่วยให้เขาเจริญอาหารกว่าทุกวัน จนกระทั่ง...

“องศา!”

เสียงเรียกชื่อเด็กน้อยดังอยู่ใกล้ๆ ภาวินหันไปมองต้นเสียง เมื่อรู้ว่าเป็นใคร สีหน้าเขาก็บึ้งตึงขึ้นอย่างเห็นได้ชัด ชายหนุ่มรูปร่างหน้าตาดี อายุก็น่าจะไล่เลี่ยกับภาวินยืนอยู่ใกล้กับโต๊ะอาหารที่ทั้งสามคนนั่งกินมื้อค่ำกันอยู่ เขาผู้นั้นมองมาที่องศาด้วยรอยยิ้มอย่างคนที่ดีใจสุดขีดพร้อมด้วยดวงตาที่เป็นประกาย

“องศา! อิมรียังครับ เราต้องกลับบ้านกันแล้ว”

ภาวินพูดแล้วก็กวักมือส่งสัญญาณให้พนักงานมาคิดเงินค่าอาหาร ทำเป็นมองข้าม ไม่สนใจชายหนุ่มที่ยืนนั่งทำสีหน้าอึ้งอยู่ในขณะนี้

นลินมองสถานการณ์ตั้งเครียดตรงหน้าแล้วก็ได้แต่สงสัย ไม่มีคำพูดใดๆ จากผู้ชายทั้งสองคน สิ่งมีชีวิตเดียวที่เคลื่อนไหวร่างกายอยู่ตอนนี้คือเด็กน้อยที่ขยับตัวลงจากเก้าอี้สำหรับเด็ก แล้วตะกายขึ้นมานั่งตักคุณครูสาว ยืนมือเล็กๆ อูมๆ มาประคองสองแก้มของนลินแล้วพูดเสียงเจ็ยแจ้ว

“ครูลิน อองศาแก้งมัย อองศากินข้าวจนหมดจานเลยนะครับ” เด็ก
น้อยทวงคำชมจากคุณครูสาวเมื่อเขาดักข้าวในจานใส่ปากด้วยตัวเอง
ความสนใจของชายผู้มาใหม่พุ่งเป้ามาที่หญิงสาว เขาจ้องมอง
ยูนิฟอร์มที่นลินสวม สลับกับมองชื่อโรงเรียนพร้อมตราสัญลักษณ์บน
อกเสื้อของเด็กน้อย และทำปากขมุบขมิบพึมพำเป็นชื่อโรงเรียน

“ที่แท้ก็ย้ายมาอยู่โรงเรียนนี่นี่เอง”

“อย่ามายุ่งกับหลานชายของฉัน!”

“แต่ต้องมาเป็นลูกของฉัน”

ได้ยินอย่างนั้น นลินก็ถึงกับทำตาโต เธอหันไปมองภาวินที่ตอน
นี้มองไปยังผู้ชายที่อ้างตัวว่าเป็นพ่อของอองศาด้วยดวงตาวาวโรจน์
ริมฝีปากหยักได้รูปแถมเข้าหากันแน่นอย่างพยายามข่มอารมณ์เต็มที่

“ภัทรไม่ได้จดทะเบียนสมรสกับแก ดังนั้นแกก็ไม่มีสิทธิ์ในตัว
อองศาหรอกนะอองอาจ กลับไปเสียเถอะ อย่ามาข้องเกี่ยวกับอองศาอีก
เลย หลานคนเดียวฉันดูแลได้”

“ฉันก็ดูแลลูกของฉันได้”

“ถ้าดูแลได้แล้วทำไมไม่ดูแลตั้งแต่แรก แกทิ้งภัทรไปทำไม”

“ก็ตอนนั้นฉันยังไม่พร้อมจะรับผิดชอบนี่หว่า แต่ตอนนี้ฉันพร้อม
ที่จะดูแลอองศาแล้ว แกก็รู้ว่าฉันพยายามตามหาภัทรกับลูกมาโดย
ตลอด แต่เป็นแกเองที่คอยขัดขวางฉัน”

“ไม่ว่าตอนนี้หรือตอนไหน แกก็ไม่มีสิทธิ์ในตัวอองศาทั้งนั้น”

“แต่ต้องเป็นลูกของฉันโดยสายเลือด ฉันมีสิทธิ์ในตัวเขา แก
เป็นแค่ลุง มีสิทธิ์อะไรมาพรากลูกของฉันไปซะ!”

“นี่แกกล้าใช้คำว่าพรากเหรอ” ภาวินตัวดิ้นเสียงเข้ม พร้อมกับ
ทำท่าจะปราดเข้าไปหาอีกฝ่าย

“แง...” อองศาร้องให้จ้า โผเข้ากอดครูสาวด้วยท่าทางตื่นตระหนก
ผู้ใหญ่สองคนที่ทำท่าจะมีเรื่องกันต่างก็ตรงเข้าไปปลอบ

เด็กน้อย ทว่าองค์กลับยิ่งร้องไห้และกอดนลินแน่นขึ้น

“เออ...คุณทั้งสองคนคะ ช่วยสงบสติอารมณ์กันหน่อยได้ไหมคะ องค์สากลัวจนตัวสั่นไปหมดแล้วค่ะ” ครูสาวกอดเด็กน้อย พร้อมกับกระซิบบอกเขาที่ข้างหูว่า “ไม่ต้องกลัวนะคะองค์สา ครูอยู่ตรงนี้แล้ว”

“แกกลับไปเสียเถอะองค์อาจ ฉันจะพาหลานฉันกลับบ้าน” ภาวินเอ่ยพร้อมกับขยับไปนั่งข้างๆ นลิน เขายื่นมือไปลูบศีรษะหลานชายที่ตอนนี้ยังคงซุกหน้าอยู่กับอกของคุณครูสาว

“ได้ ฉันไปก็ได้ อยากกีดกันไม่ให้ฉันเจอหน้าลูกนักใช้ใหม่ แกเตรียมตัวเอาไว้ให้ดีเลยนะไอ้กาม ฉันจะฟ้องศาล เพื่อให้มีสิทธิ์ในการเลี้ยงดูองค์สาแต่เพียงผู้เดียว แล้วจะไม่ให้ลูกฉันมาเจอหน้าแกอีกเลยคอยดู” พูดด้วยความเจ็บแค้นจนก็เดินพึมพำออกจากร้านไป

ภาวินปรับสีหน้ามาเป็นปกติอีกครั้ง ทว่าแววตาของเขาดูกังวลจนครูสาวรู้สึกได้ องค์สากลัวร้องไห้แล้ว แต่ก็ยังคงซบหน้าลงกับอกและกอดนลินเอาไว้อยู่อย่างนั้น เขาทำเสียงประท้วงเหมือนนลินทำท่าจะดันตัวเด็กน้อยออกจากอก ทำให้ต้องกอดเขาไว้อย่างนั้น

“คุณ...โอเคใช่ไหมคะ”

ภาวินตั้งพักหน้าแทนคำตอบ เขามองไปยังหลานชาย ยื่นมือไปลูบศีรษะขุยของแก ก่อนจะตอบคำถามจากแววตาตั้งคำถามของครูสาวโดยที่เธอยังไม่ได้พูดอะไรออกมาเลยสักคำ

“ภัทรห้องตั้งแต่ยังเรียนไม่จบ ต้องดรอปเรียนแล้วหนีไปต่างประเทศเพื่อคลอดลูก แล้วก็เลยไม่ยอมกลับบ้านอีกเลยเพราะรู้สึกผิดต่อคุณพ่อคุณแม่”

แววตาภาวินหม่นเศร้าเมื่อพูดถึงน้องสาวคนเดียวของเขา ที่แม้เธอจะอ่อนต่อโลกจนตั้งท้อง แต่บทจะใจแข็งขึ้นมากก็ไม่ยอมกลับมาให้พ่อกับแม่เห็นหน้าอีกเพราะถูกตำหนิรุนแรงจนตัดสิ้นใจหอบลูกในท้องหนีออกจากบ้าน ภาวินออกตามหาน้องจนเจอ คอยให้ความช่วยเหลือ

ภัทราอยู่ตลอด ขอรับรองให้กลับบ้านครั้งแล้วครั้งเล่า แต่เธอก็ไม่ยอมกลับเพราะยังรู้สึกผิดต่อครอบครัวและวงศ์ตระกูลที่ตนเองต้องไม่มีพ่อ

“แล้วคุณพ่อขององศาไม่ได้ตามไปดูแลเลยหรือคะ”

“ไอ้องอาจ พอมันรู้ว่าภัทรท้อง มันก็บอกให้ภัทรไปเอาลูกออก เพราะมันไม่พร้อมจะรับผิดชอบ แต่จริงๆ แล้วมันไปทำผู้หญิงอีกคนหนึ่งท้องเหมือนกัน ผู้หญิงคนนั้นเป็นลูกของผู้มีอิทธิพล มันเลยต้องเลือกรับผิดชอบผู้หญิงคนนั้น ภัทรรับไม่ได้ก็เลยหนีออกจากบ้านไปใช้ชีวิตอยู่ที่ต่างประเทศคนเดียวจนกระทั่งคลอดลูก โดยที่ไอ้องอาจไม่คิดที่จะดูแลดูดีเลยจนกระทั่งองศาโต” ภาวินเล่าด้วยน้ำเสียงราบเรียบก็จริง แต่แววตาของเขาเต็มไปด้วยความเจ็บปวดและแค้นใจพอแท้ๆ ขององศา

“ฉันไม่เข้าใจเลย คุณองอาจเขาก็มีลูกอยู่แล้ว ทำไมต้องมาฟ้องเพื่อมีสิทธิ์เลี้ยงดูองศาเอาตอนนี้คะ”

“ก็เพราะว่าลูกที่เกิดกับผู้หญิงอีกคนเป็นผู้หญิงนะสิ แถมเมียมันก็มีปัญหาด้านสุขภาพ เลยมีลูกได้แค่คนเดียว พอมันรู้ว่าภัทรมีลูกชาย ไอ้องอาจมันก็เลยตื่นเช้าๆ อยากรู้จะได้ไปสืบสกุลของมัน”

“อิตาองอาจนี่ ทุเรศสิ้นดีเลยนะคะ” คนที่ถูกทิ้งให้เป็นเด็กกำพร้าตั้งแต่เกิดรู้สึกเกลียดผู้ชายไว้ความรับผิดชอบขึ้นมาในทันใด

“เพราะฉะนั้น คุณต้องช่วยผม”

“คะ?” หญิงสาวถาม เมื่อครู่นี้เธอแค่มีอารมณ์ร่วมก็เพราะอินกับเรื่องราวขององศาออกไปหน่อย แต่กลายเป็นว่า กลับพาตัวเองไปมีภาระโดยไม่รู้ตัวเสียอย่างนั้น

“ก็เรื่องที่ผมเคยขอรับรองคุณไว้ยังไงล่ะครับ ตอนนี้อาจารู้แล้วว่าองศาย้ายมาเรียนที่นี่ หลังจากนี้คงตามไปที่โรงเรียนบ่อยๆ คุณต้องคอยกันเขาเอาไว้ อย่านำเขาได้เจอกับองศานะครับ” ภาวินกำชับ

“เรื่องขัดขวางไม่ให้เขาได้พบกัน อันนี้มันก็ทำได้ยากสักหน่อย

นะคะ เพราะทางเราคงห้ามไม่ให้คุณองอาจเข้ามาในโรงเรียนไม่ได้ แต่ว่าฉันจะอยู่กับองอาจตลอดเวลา และจะบอกคุณทุกครั้งถ้าหากคุณองอาจมาหาองศาคะ”

นลินรับปาก ภาวินจึงมีสีหน้าสบายใจขึ้น

“ขอบคุณครับ อ้อ อีกเรื่องที่ผมจะเตือนคุณก็คือ ห้ามหลงกรรม ใช้อ้องอาจเด็ดขาด ผู้ชายคนนี้น่าหลอกพันผู้หญิงไปทั่ว ดูอย่างน้องสาวผมเป็นตัวอย่าง ถ้าไม่ยอมยกเป็นเหยื่อก็อย่ายุ่งกับมันนะครับ” ภาวินพูดเตือนด้วยน้ำเสียงจริงจัง

“เออ...เรื่องนั้นคุณไม่ต้องห่วงฉันหรอกค่ะ คุณดูสภาพฉันสิคะ น่าถูกหลอกไปทำอะไรอย่างที่คุณว่าเสียที่ไหน” พูดแล้วก็แทบล้มลุก ลมหายใจตัวเองเมื่อเห็นภาวินยื่นหน้าเข้ามาใกล้ ดวงตาคมแวววาวมองเธออย่างพิจารณากว่าที่เคย เขากวาดสายตาไปแทบจะทุกองค์ ประกอบของใบหน้าหญิงสาว จ้องอยู่นานจนแก้มของนลินเปลี่ยนเป็นสีแดงระเรื่อ

“ทำไมคุณถึงคิดแบบนั้น”

“ก็เพราะ...ฉันตัวดำ” ครูสาวตอบเสียงแผ่ว นึกน้อยใจในปมด้อยที่ถูกล้อมาตั้งแต่เกิด

ภาวินมองสีผิวของนลินด้วยความรู้สึกที่แตกต่างไปจากที่เธอพูด เพราะผิวของนลินไม่ได้คล้ำ แต่นี่คือผิวสีน้ำตาลที่นวลเนียนและมีเสน่ห์ โครงหน้าของหญิงสาวมีส่วนผสมที่พอจะดูออกว่าไม่ใช่ไทยแท้ เพราะมีความคมชัดทั้งสันจมูกโด่ง ดวงตากลมโตประดับด้วยขนตาหนาจนเห็นขอบตาคมชัดตามธรรมชาติ ริมฝีปากสีแดงระเรื่ออิมเต็ม ในแบบที่หากใครอยากมีแบบนี้ต้องไปฉีดฟิลเลอร์ถึงจะได้รูปสวยเหมือนอย่างที่นลินมี

“ู้ใหม่ว่ามีคนกว่าค่อนโลกอยากมีสีผิวเหมือนคุณ”

เสียงทุ้มนำฟังนั้น นลินอยากจะทำกักเอามาเป็นคำชมเสียจริงๆ

ติดตรงที่ชายหนุ่มไม่ได้แสดงสีหน้าท่าทางชื่นชมอะไรมากมายนัก ก็แค่พูดไปตามที่คนส่วนใหญ่พูดกัน

“เพิ่งจะมารู้ตอนโตนี่ละคะ ตอนเด็กๆ โดนล้อจนอยากจะร้องไห้”

นลินพูดปนหัวเราะ กาลเวลาทำให้เธอเข้มแข็งขึ้น การต้องสู้ชีวิตเพียงลำพังทำให้เธอให้ความสำคัญแก่การใช้ชีวิตมากกว่ารูปลักษณ์ภายนอกมาแต่ไหนแต่ไร

“ตอนเด็กๆ ภัทรก็ถูกล้อว่าซีเหร่ โตมาเลยกลายเป็นผู้หญิงที่ไม่ค่อยมั่นใจในตัวเอง พอมีผู้ชายมาจีบเลยหลงคารมง่าย ๆ”

ภาวีนเอ่ยพร้อมกับลูบศีรษะหลานชายที่ยังคงขบหน้าล้างกับอกของนลิน วงแขนน้อยๆ ที่กอดครุสวาร่วงผล็อยลง คงจะร้องไห้จนเหนื่อยแล้วผลอหลับไป

“คุณภัทร หน้าตาไม่คล้ายคุณหรือคะ”

นลินถามด้วยความสงสัย เพราะประเมินจากหน้าตาของภาวีนแล้ว ต่อให้ดูดีน้อยกว่านี้ครั้งหนึ่งก็ยังมีห่างไกลคำว่าซีเหร่อยู่มาก

“ภัทรหน้าตาคล้ายผม ผิวคล้ำกว่าผมนิดเดียว แต่น้องสาวผมชอบบอกว่าตัวเองไม่สวย แล้วก็ชอบค่อนข้างคิดว่าผมเอาส่วนดีของพ่อกับแม่ไปไว้กับตัวเองหมด ทั้งที่ผมเป็นผู้ชาย” เล่าแล้วก็อมยิ้มไปด้วยดวงตาของภาวีนเป็นประกายมากขึ้นเมื่อพูดถึงน้องสาว

นลินลอบมองเสี้ยวหน้าของชายหนุ่มอย่างชื่นชมในความสมบูรณ์แบบไปหมดทุกส่วน ทั้งคิ้ว ตา จมูก ปาก และขนตาของเขา เป็นแพนหางอนามราวดวงตาของผู้หญิง ผิวขาวใสราวกับมีแสงสว่างในตัวเอง เหนือริมฝีปากหยักมีไรหนวดเขียวครีมีรับกับคิ้วหนา ขยับใบหน้าหวานให้คมเข้มสมกับเป็นผู้ชาย นี่คงเป็นนิยามที่น้องสาวใช้ค่อนข้างอดพี่ชายว่าเอาส่วนดีของพ่อกับแม่ไปเสียหมด เพราะทุกองค์ประกอบของชายหนุ่มล้วนไม่มีที่ติ ติดอยู่อย่างเดี่ยวตรงที่เขาชอบทำ

หน้าหนึ่ง หากภาวินยิ้มกว้างกว่านี้อีกสักหน่อย โลกทั้งใบคงจะสดใสมากขึ้น

“คุณครูนลินครับ!”

“คะ!” ขานรับด้วยท่าทางสะดุ้งเล็กน้อยเมื่อรู้สึกว่ามีเปลอมองชายหนุ่มนานไปหน่อย

“ส่งองศามาให้ผมอุ้มเถอะ เห็นเขาหลับอยู่ทำนั้นนานแล้ว กัลวครูนลินจะเมื่อย”

“คะ” นลินค่อยๆ ประคองศีรษะขององศาให้ออกห่างจากอกภาวินรับตัวเด็กน้อยต่อจากครูสาวด้วยการสอดมือเข้าไปใต้รักแร้ ยกตัวแกขึ้นมาอุ้มพาดบ่าเอาไว้ เสียงประท้วงอื้ออึงเงียบไปเมื่อไดนอนในท่าที่สบายขึ้นด้วยการแนบหน้าลงบนบ่ากว้าง

“คุณพวงศากลับไปบ้านเลยก็ได้คะ จะได้ไม่ต้องย้อนไปส่งฉันที่บ้าน เดี่ยวฉันจะนั่งรถเมล์กลับเอง ส่วนหนังสือ คุณค่อยเอามาให้ฉันวันพรุ่งนี้ตอนมารับองศาก็ได้คะ” นลินเห็นว่าห้างสรรพสินค้าอยู่ไกลจากบ้านเธอพอสมควร จึงไม่อยากจะรบกวนเวลาของเด็คน้อย

“ผมจะพาองศาไปนอนที่บ้านก่อน หลังจากนั้นผมจะไปส่งคุณที่บ้าน ผมเป็นฝ่ายชวนคุณมา ก็ต้องไปส่งสิครับ”

“แต่ว่าฉันเกรงใจ คุณชื่อของให้ฉันตั้งเยอะ แถมยังเลี้ยงข้าวอีก ฉันขึ้นรถเมล์กลับเองได้จริงๆ ค่ะ”

“อย่าเลยครับ ผมเป็นห่วง”

“คะ?” อึ้งๆ หญิงสาวก็รู้สึกร้อนผะผ่าวไปทั้งใบหน้า คนอะไรพูดว่าเป็นห่วงผู้หญิงได้หน้าตาเฉย หน้าตาเฉยจริงๆ เพราะหน้าภาวินยังนิ่งสนิท ไม่บ่งบอกว่าอยู่ในอารมณ์ไหน

“ผมต้องดูแลคุณให้ดีๆ เพราะไม่รู้จะหาครูที่องศาติดขนาดนี้ได้จากที่ไหน”

“อ้อ ค่ะ” ที่แท้ภาวินก็แค่ห่วงหลาน

“ผมจะแวะพาองศาไปส่งให้พี่เลี้ยงพาเข้านอนแค่แป๊บเดียว
หลังจากนั้นก็พาคุณไปส่งบ้าน”

“คะ เอาตามที่คุณสะดวกเลยคะ ฉันยังงี้ก็ได้”

นลินยอมให้ภาวินไปส่งเพราะรู้ว่าปฏิเสธไปก็เหนื่อยเปล่า เขามักจะมีเหตุผลที่เหนือกว่ามาพูดให้เธอต้องยอมทำตามที่เขาบอกเสมอ หญิงสาวเดินเคียงคู่กับชายหนุ่มที่ตอนนี้อุ้มหลานชายเอาไว้ อย่างทะนุถนอมแล้วก็เข้าใจทุกอย่าง ภาวินรักน้องสาวของเขามาก องศาคือตัวแทนของภัทธา ที่ชายหนุ่มจะทุ่มเททุกสิ่งทุกอย่างให้ เสียตายที่องศาเด็กเกินกว่าที่จะเข้าใจความรู้สึกเหล่านี้ แต่ถ้าองศาเข้าใจได้ เธอคงไม่มีโอกาสมายืนอยู่ข้างๆ ภาวิน ไม่ได้มารับรู้และแอบเป็นห่วงความรู้สึกคนที่เพิ่งเสียน้องสาวและกำลังจะถูกพรากหลานชายไปอีกคน...